

មីស ។ ម៉្យាងទៀត នៅក្នុងភូមិយើងដូចជាគ្មានមនុស្សខិតខំដឹងទេ
សុទ្ធតែអ្នកមានមុខរបរកសិក្រឹមត្រូវ មិនដែលឮសៅហ្មងអំពីរឿងអ្វី
ចឹងៗ ម្តងណាសោះក្រែងមនុស្សពិចម្នាយ ។ រឿងនេះ គួរលោកអ៊ី ទៅ
ប្តឹងប៉ូលីសឱ្យគេជួយស៊ើបអង្កេតរកឱ្យទើបបាន ព្រោះប៉ូលីសជាអ្នក
ជំនាញខាងហ្នឹង ។ គេមានបច្ចេកទេសចេះថតស្នាមដៃមើលទៀតផង
យើងទៅមិនរួចទេលោកអ៊ី ។

លោកតាដកដង្ហើមធំ ហើយមាន ប្រសាសន៍មួយៗដោយទឹក
មុខស្រងូតស្រងាត់ :

បើអ្វីចឹងមានតែទៅប្តឹងប៉ូលីសឱ្យគេជួយរកឱ្យ ។ ប៉ុន្តែ បើតាម
យោបល់អញដូចជាគ្មានសង្ឃឹមថានឹងរកឃើញសោះ ។ ទោះបីថត
ឃើញស្នាមដៃ ក៏មិនដឹងជាទៅចាប់អ្នកណា មិនដឹងជាអាប្លន់ហ្នឹងនៅឯ
ណាផង គ្មានរូបគ្មានស្រមោល នៅទីបំផុតក្រែងវាទទេ គ្មានបានការអ្វី
ទាំងអស់ ។ អញធ្លាប់បានប្រទះម្តងពីរដងរួចមកហើយរឿងរបៀបហ្នឹង
លទ្ធផលចុងក្រោយគឺទេ ។ ថតទៅថតមកជាប់តែស្នាមដៃម្ចាស់ទ្រព្យ។
រឿងហ្នឹងបើទៅហៅ ប៉ូលីសឱ្យគេមកជួយ ច្បាស់ជាថតទៅជាប់ស្នាម
ម្រាមដៃអញក្រវេមក្រវាមជាមួយដែរហើយ ព្រោះអញទើបតែនឹងបើក
បើ ពិនិត្យមើលប្រអប់អម្បាញ់មិញដែរ ។ ឥឡូវណើយ មិនចាប់ផ្តាយតទៅ

ទៀត គ្មានបានប្រយោជន៍អ្វីទេ ។ (សូរបញ្ជាក់ប្រពន្ធ) រួច តែ វាមានធ្វើអ្វី
អ្នកឯងទៀតទេ ក្រៅពីចងហ្នឹង ?

ចោះ គ្មានទេ ។

អើ ក្រែងវាវាយដំបង្ខំអ្វី ទៀត ។ (លោកនិយាយម្នាក់ ឯង)
ឯទន្លេឯណោះអស់ទូកក្រសពីរ ឯផ្ទះឯណោះអស់មួយទូទៅ ទៀត ចង្រៃ
អស់យ៉ាងហើយចូលមកក្នុងខែហ្នឹង ។ (ស្រដីទៅកាន់កាក់) ស្តែក
ឯងទៅទិញលូសបន្លាយកមករុំបំពង់ទឹកហ្នឹងឱ្យស្រួលបូលផង កុំឱ្យវា
កើតរឿងអ្វីចឹងៗ ឡើងទៀត ។ នេះគឺជាមេរៀនមួយហើយ គោងប្រយ័ត្ន
ទៅថ្ងៃក្រោយ ។ ឥឡូវទៅរកកន្លែងដេកពូនរៀងៗខ្លួនចុះ យប់ជ្រៅ
ណាស់ហើយ ។

ម្នាក់ៗ ចេញពីបន្ទប់លោកបូសា ដោយដក់យកនូវរឿង មិនល្អ
នេះទៅជាមួយផង ។

* *
*

៦

គ្រាន់តែចុះពីរថយន្តភ្លាម លោកសម្បត្តិ បូសា ប្រញាប់
ប្រញាល់ឡើងតម្រង់ទៅបន្ទប់ភរិយាដ៏ក្មេងគ្មានបង្អង់ជើង ដើម្បីសួរ
ពីសុខភាពរបស់នាង ព្រោះព្រឹកមិញនាងបានកូញថាមិនស្រួលខ្លួន ។
អស់មួយព្រឹកមកហើយដែលលោកមានធុរៈបំពេញ កិច្ចការទាំងកង្វល់
នៅកំពង់ផែ ។

ខណៈឈានជើងដល់បន្ទប់ ទិដ្ឋភាពដ៏រន្ធត់ខ្មោចផ្សាមួយបាន
ប្រាកដឡើងនៅចំពោះមុខលោកជាថ្មីអង្គទៀត ជាហេតុធ្វើឱ្យលោកស្កុត
ចិត្តធ្លាក់ច្រើមក្អក ទុក្ខព្រួយកាន់តែមានសភាពធ្ងន់ទ្វេរឡើង ។ លោក
ប្រញិបប្រញាប់ចូលទៅជិតភរិយាដែលកំពុង ដេកប្រែចុះប្រែឡើងនៅ
លើពូក ដៃទាំងពីរឱបទ្រូងក្នុងសភាពឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំង ។

លោកតាស្រូវដោយសម្លេងភ័យ :

ម៉េចទៀតហើយអូន ?

ជួយខ្ញុំផងលោក ចុកក្នុងទ្រូងណាស់ ដាច់ខ្យល់ខ្ញុំស្លាប់ឥឡូវ

ហើយ អូយចុកណាស់ ចុកណាស់លោក ។

នរីខំប្រឹងនិយាយខ្សាវៗពុំចង់ចេញ ។

ទ្រាំបន្តិចទៅអូន បងចុះទៅហៅគ្រូពេទ្យ ។ លោក បូសាបង្ខំ
ឈ្មៀនជើង ចុះជណ្តើរអស់ពីកម្លាំងចាស់ ។ លោក បញ្ជាទៅបូសាន
ដែលទើបតែនឹងត្រឡប់មកពីសាលាមិនទាន់ ទាំងទុកដាក់សៀវភៅ
ស្រួលបូលផង ឱ្យទៅហៅគ្រូពេទ្យជាបន្ទាន់ ។ កាក់ ត្រូវមានភារៈបើក
ឡានទៅទិញបាយ និងម្ហូបអាហាររង ផ្សារ ។ មានតែពូមានម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ
ដែលនៅទំនេរ ហើយដែលកំពុងតែអង្គុយក្រោមដើមដូងបឺតបារីស្លឹក
សង្កែធ្វើភ្នែកភី ទំនងជាគិតអ្វីវែងឆ្ងាយណាស់ ។

មិនយូរប៉ុន្មានពេទ្យក្រីមកដល់ក្នុងភារៈប្រញិបប្រញាប់ បន្ទាប់
ពីបានសាកសួរអ្នកជំងឺពីរបីម៉ាត់មក គ្រូពេទ្យយកបរិក្ខារចាំបាច់ចេញពីកា
បូប ព្រមទាំងបែរទៅជម្រាបលោកបូសាថា :

សូមលោកកុំព្រួយ ខ្ញុំមកដល់ហើយមិនអីទេ :

ការពិនិត្យរាវរកមូលហេតុរោគដ៏កំណាចនេះ ចាប់ប្រព្រឹត្តឡើង
ទៅតាមបច្ចេកទេសពេទ្យទំនើបដោយមានប្រើ បរិក្ខាសម្រាប់ស្ទង់កម្លាំង
ឈាម និងប្រដាប់សម្រាប់ស្តាប់សូរម្យ៉ាង ។

បន្តិចក្រោយមក លោកគ្រូពេទ្យដោះប្រដាប់ស្តាប់ចេញពី
ត្រចៀកយកមកព្យួរនឹងក ហើយមានវាចាទៅកាន់លោកបូសា ដោយ
បញ្ចេញទឹកមុខបារម្ភផង :

រោគនេះបណ្តាលមកពីបេះដូង បេះដូងបានចាប់មានជម្ងឺ ជាយូរមកហើយ ប៉ុន្តែវាមិនទាន់បញ្ចេញអាការៈអ្វីអាចឱ្យយើងដឹងបាន ព្រោះមិនទាន់ដល់កំណត់វា ។ ទើបតែនៅពេល ដែលលោកស្រីមានសុខ ភាពពុំល្អនេះ វាក៏ធ្លៀតខ្លីកាលចាប់ កម្រើកឡើងតែម្តង ។ ចលនាបេះដូង ដែលមានសភាពមិនល្អសូមប្រមាណក្នុងពេលនេះ ធ្វើឱ្យខ្ញុំសង្ស័យ ណាស់ ។ បើតាមការពិនិត្យរបស់ខ្ញុំអម្បាញ់មិញ លោកស្រីច្បាស់ជាមាន បានទទួលនូវការភិតភ័យនឹងអ្វីម្យ៉ាងមិនលែង មានអ្វីចឹងមែនទេលោក?

លោកតាឆ្លើយញាប់មាត់ :

បាទ បាទ លោកសួរដូចជាមើលឃើញតែម្តង ។ លាក់ចាំងអ្វី លោកពេទ្យ ពីយប់មិញហ្នឹងពេលដែលខ្ញុំមិននៅផ្ទះ មានមនុស្សខូច ឡើងមកកំហែងយកមាសប្រាក់អស់ជាច្រើន ។ គ្នាជាស្រីនៅតែម្នាក់ឯង អ្វីចឹងភ័យតិចអីលោក ប៉ុន្តែវាមិនបានវាយដំច្រំ ជាក់អ្វីទេ ។

ការភិតភ័យនេះហើយដែលធ្វើឱ្យរោគបេះដូងទៅជាមាន សភាពធ្ងន់ខ្លាំង មិនតែប៉ុណ្ណោះ វាបណ្តាលឱ្យទៅជា "គ្រីឌីសប្លែអ៊ីក" ថែមទៀតផង ។ (ត្រូវពេទ្យសួរទៅអ្នកជម្ងឺ) ដកដង្ហើមទៅមានតឹងៗ ក្នុង ទ្រូងទេលោកស្រី ?

ចាំ ដកដង្ហើមពិបាកណាស់លោក ដូចជាចង់រកកលផុតៗ ។

ម៉ាលីហាន ជម្រាបលោកត្រូវពេទ្យខ្សាវៗក្នុងភាវៈពិបាក ក្នុងខ្លួន។ ពេទ្យក្រឹមងក់ក្បាលតិចៗ ប្រាប់ទៅវិញថា :

ជម្ងឺហ្នឹងវាអ្វីចឹងហើយលោកស្រី ប៉ុន្តែសូមលោកស្រីកុំ មានការ ព្រួយបារម្ភខ្លាំងពេក ក្រែងវាធ្វើទុក្ខកាន់តែខ្លាំងឡើង ។

លោកត្រូវពេទ្យរៀបចំចាក់ថ្នាំឱ្យអ្នកជម្ងឺ ។

ចាក់ថ្នាំរួច ពេទ្យក្រឹមបែរមកនិយាយនឹងលោកបូសាថា :

ខ្ញុំធ្វើពេទ្យនេះយូរឆ្នាំមកហើយ ចង់ដុះស្មៅទៅទៀតផង ដូច លោកជ្រាបស្រាប់ហើយ ដូចជាអ្នកខ្លួនឯងបន្តិចទៅចុះ ។ គ្រឿងក្រៅ ក្នុងខ្លួនមនុស្សទាំងប៉ុន្មាន ព្រមទាំងដំណើរជម្ងឺវាទាក់ ទងគ្នាយ៉ាងម៉េចៗ ខ្ញុំស្គាល់ហើយយល់ទាំងគល់ ។ គ្មានអ្វីកំចាំង នឹងខ្ញុំបានទេ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំស្តាយ គឺស្តាយត្រង់ពីម្សិលមិញ ខ្ញុំកំពុងតែពិនិត្យរកមើលក្រែងមានឈឺអ្វីផ្សេង ទៀត ព្រោះគ្រាន់តែក្រឡេកឃើញមុខលោកស្រីភ្លាម ខ្ញុំអាចដឹងបានថា មិនមែនគ្រាន់តែឈឺក្បាលប៉ុណ្ណឹងទេ គឺច្បាស់ជាមានជម្ងឺអ្វីផ្សេងទៀត កំពុងសម្លុយកពិសហើយ ស្រាប់តែមានគាត់អ្នកហ្នឹងមកធ្វើចេះជាង ខ្ញុំទៅទៀត នាំឱ្យរំខានអស់ កុំអីលោកស្រីមិនមកឈឺនៅថ្ងៃនេះអ្វីចឹង ទៀតទេ ប្រហែលជាត្រូវខ្ញុំចាក់ថ្នាំល្អៗ ទប់ពីម្សិលរួចបាត់ទៅហើយ ទោះបីការភិតភ័យពីយប់មិញ ក៏មិនអាចបណ្តាលឱ្យទៅជាអ្វីចឹងកើតដែរ

ព្រោះការពារមុខ វាសំខាន់ជាងព្យាបាលក្រោយ ណាំលោក ។ ឥឡូវធ្វើ
ម៉េច បើជម្ងឺវាកើតឡើងជ្រុលហួសអ៊ីចឹង ទៅហើយ ហើយបើតាមការ
ពិនិត្យរបស់ខ្ញុំអម្បាញ់មិញ បែប ពិបាកមែនទែន ។

ដោយភ័យនឹងជម្ងឺភរិយា លោកបូសាខំនិយាយយកចិត្តពេទ្យ
ត្រឹម :

...លោកពេទ្យអើយ អាហ្នឹងវាឆ្គួតវាទេ ។ សូមលោកពេទ្យកុំចាប់
ទោសអូសដំណើរអ្វី ។ មេត្តាជួយខ្ញុំឱ្យបានដល់កោះដល់ ត្រើយម្តងនេះ
ទៀតទៅចុះ ខ្ញុំគ្មានសង្ឃឹមទៅលើអ្នកណាទៀត ក្រៅពីលោកពេទ្យទេ
គឺមានតែលោកពេទ្យនេះហើយ ដែលមានសមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់អាច
ជួយសង្គ្រោះភរិយាខ្ញុំបាន ។

ពូដូច្នោះ ពេទ្យត្រឹមញញឹមពព្រាយ

...រឿងជួយ សូមលោកកុំព្រួយឱ្យសោះ ។ ខ្ញុំសន្យាថានឹងជួយឱ្យ
អស់ពីសមត្ថភាពរបស់ខ្ញុំ ។ សូមលោកចាំមើលចុះ បន្តិចទៀតលោក
ស្រីនឹងបានឆ្ងល់ពីការចុកចាប់ក្នុងទ្រូងនេះពុំខាន ។ ប៉ុន្តែជម្ងឺនេះ
ពិបាកណាស់លោកដល់អស់ជាតិថ្នាំកាលណា វាច្បាស់ជានឹងរើឡើង
វិញទៀតមិនខាន ព្រោះវាមានកម្លាំងខ្លាំងជ្រុលហួសអ៊ីចឹងទៅហើយ។
ឥឡូវបើលោកពុំយល់ទាល់ទេ ខ្ញុំគិតឱ្យលោកស្រីទៅសម្រាមពេទ្យ

ពីព្រោះជម្ងឺបេះដូងរបស់លោកស្រីនេះ ត្រូវប្រើការវះកាត់ទើបបាន ។
តែទៅដល់ពេទ្យគេដឹងភ្លាម ហើយគេចាប់វះកាត់យ៉ាងរួសរាន់ មិនឱ្យយូរ
ពេលទេ ។

ពួកវាវះកាត់បេះដូងកាលណា លោកបូសា ធ្លាក់ច្រើមក្អក លោកសួរ
ទៅភរិយាថា :

...ម៉េចទៅអូន ចាក់ថ្នាំហ្នឹងទៅ ?

...ថា ដូចជាអន់ចុក ហើយដកដង្ហើមទៅឆ្ងរជាងមុនច្រើន ។
លោកបូសាស្រដីទៅកាន់ពេទ្យត្រឹម ថា :

...ថាបានគ្រាន់បើហើយទេតើលោកពេទ្យ ។

...ជម្ងឺហ្នឹង តែកាលណាត្រូវថ្នាំល្អៗ អ៊ីចឹងទៅ ត្រូវតែអន់ដូច្នោះ
ឯង ។ តែជាមិនដាច់ទេ ដូចខ្ញុំជម្រាបលោកអម្បាញ់មិញអ៊ីចឹង អស់ជាតិ
ថ្នាំកាលណា វានឹងរើឡើងវិញដដែល ។ ដូច្នោះហើយ បានជាខ្ញុំជម្រាប
លោកថា មានតែប្រើការវះកាត់មួយមុខប៉ុណ្ណោះ ដែលជាមធ្យោបាយ
មួយអាចធ្វើឱ្យជម្ងឺលោកស្រីជាដាច់ ហើយឆាប់ទៀតផង ។ នេះគឺខ្ញុំ
ជម្រាបលោកដោយសុទ្ធចិត្តហើយ សូមលោកជឿហើយទុកចិត្តចុះ ។

លោកបូសាត្រូវរក្សាលតិចៗ ហើយតបថា :

...លាក់បាំងអ្វីលោកពេទ្យ ខ្ញុំដូចជាមិនទុកចិត្តសោះ រឿង វះកាត់

ហ្នឹង ចេះតែខ្លាចៗ ។

មិនអីទេ លោកខ្លាចហ្នឹងខុសហើយ ។ ពេទ្យឥឡូវមិនដូចពេទ្យ
ជំនាន់ដើមទេ ។ គេមានអាពីរទំនើបៗ ទាន់សម័យល្អ ណាស់ ។ ដុកទំរះ
កាត់ទៀត ក៏សុទ្ធតែដុកទំរះជំនាញៗ ជា "ស្តេស្យាលីស្ត" ខាងរះកាត់ហ្នឹង
តែម្តង ដូច្នោះគ្មានបញ្ហាអ្វីធ្វើឱ្យអ្នកជម្ងឺ និងគ្រួសារមានការព្រួយបារម្ភ
ឡើយ ។ ដើម្បីបំបាត់នូវសេចក្តីមិនទុកចិត្ត និងសេចក្តីខ្លាចរបស់លោក
ខ្ញុំសូមជម្រាបយ៉ាងបន្តិចទៅចុះថា ការរះកាត់នេះប្រព្រឹត្តទៅដោយគ្មាន
គ្រោះថ្នាក់អ្វីទាំងអស់ ។ ដំបូងគេត្រូវគាស់ឆ្អឹងជំនីរខ្លះៗចេញ ហើយគេរះ
"អូរីហ្នីស" របស់ "អូរីយ៉ែត" ឆ្វេងនៃបេះដូង ដើម្បីឆ្លុះយក " វ៉ាល់រុល
មីត្រាល" ចេញ ។ ដ្យូតអា "វ៉ាល់រុលមីត្រាល" ហ្នឹងរកកលចង់ខូច
ប្រើការលែងកើតទៅហើយ ហើយវាធ្វើឱ្យដំណើរឈាមរត់មាន
សភាពរអាក់រអួលមិនស្រួលដូចធម្មតា ។ បន្ទាប់មកគេដាក់ "វ៉ាល់រុល
ប្រូតែស" មួយចូលភ្ជាប់ជំនួស ទើបគេធ្វើឱ្យបេះដូងដើរទៅតាម
ចលនាប្រក្រតីរបស់វាឡើងវិញ។ ចំពោះជម្ងឺរបស់លោកស្រីនេះ បើ
លោកសង្ស័យថា ក្រែងខ្ញុំចេះតែនិយាយឱ្យតែរួចៗពីមាត់ទៅ សូម
លោកយកលោកស្រីឱ្យដុកទំរះណាទៀតពិនិត្យមើលចុះ ។ បើ "ជ្យូត
ណុសទិក" មិនដូចខ្ញុំទេ ខ្ញុំហ៊ានធ្វើអ្វីក៏ហ៊ានដែរ ។

ឥទ្ធិពលនៃសេចក្តីអត្តាធិប្បាយដោយគ្រួសារ ស្តីអំពីការរះកាត់
នេះ ធ្វើឱ្យលោកបូសាប្រាប់ទៅពេទ្យក្រឹមថា :

ទេ មិនកើតទេ មិនកើតទេលោកពេទ្យ អីលេងគាស់ឆ្អឹងជំនីរ
បេះដូងឆ្លុះចេញដាក់ចូលអីអ៊ុចឹង មិនកើតទេ មិនកើតទេ ។ តែធ្វើរបៀប
ហ្នឹង ប្រពន្ធខ្ញុំច្បាស់ជាមិនបានវិលត្រឡប់មកផ្ទះវិញទេ ។ ខ្ញុំមិនឱ្យទៅ
ដេកពេទ្យទេលោកពេទ្យ ។ បើយើង ព្យាបាលតែនឹងថ្នាំអ៊ុចឹងទៅបានទេ?

ពេទ្យក្រឹមសើច វាយបូកយ៉ាងខ្លាំងនៅលើកៅអី :

ក្នុងសម័យពោរពេញទៅដោយវឌ្ឍនភាពនៃវិទ្យាសាស្ត្រ
ទំនើបដូចសព្វថ្ងៃនេះ ការរះកាត់ប៉ុណ្ណោះៗ ជា "អូហ្នីស្យុង" កំប៊ុកកំប៊ុកទេ
ហើយពេទ្យទៀតក៏គេគ្មានទៅព្រួយបារម្ភអ្វីដែរ ។ សូមលោក កុំភ័យថា
នឹងមានគ្រោះថ្នាក់នោះមិនអីទេ ។ តែខ្ញុំថាមិនអីហើយគឺអត់អីទេ ។
ឯការស្នើរបស់លោកថា ឱ្យព្យាបាលតែ នឹងថ្នាំសង្កូវនោះមើលទៅពិបាក
បន្តិចហើយ ។ វាអាចនឹងជាដាច់ ដែរ ប៉ុន្តែត្រូវប្រើពេលវេលាយូរទើប
បានស្រេច មិនឆាប់ដូចប្រើ ការរះកាត់ទេ ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ត្រូវឱ្យមាន
បទបញ្ជាត្រឹមត្រូវទៀតផងទើបបាន បើមិនដូច្នោះទេជាមិនដាច់ទេ ។

លោក បូសា បានឮក្នុងចិត្តបន្តិច រហ័សប្រាប់ទៅពេទ្យក្រឹម
យ៉ាងញាប់មាត់ថា :

មិនអីទេ ! មិនអីទេ យូរក៏យូរចុះលោកពេទ្យ ។ ឯបទបញ្ញត្តិ
ពេទ្យតម្រូវយ៉ាងណាៗនោះ ខ្ញុំយល់ព្រមតាមទាំងអស់ កុំឱ្យតែគាស់
ឆ្អឹងជំនីវ រះបេះដូងមួយមុខហ្នឹងបានហើយ ។ (បែរទៅសួរ ម៉ាលីហាន)
ម៉េច ? អូនឯងយល់ដូចបងអ៊ីចឹងដែរអ្នក ?

ម៉ាលីហាន យល់ស្របតាមទាំងអស់ ។ លុះបានយល់ចិត្ត ថ្ងើម
របស់គូស្វាមីភរិយានេះហើយ ពេទ្យក្រឹមមានវាចាមួយៗ យោលទៅតាម
អធ្យាស្រ័យអ្នកទាំងពីរថា :

... បើលោក និងលោកស្រីសម្រេចចិត្តថានៅព្យាបាលតាម
របៀបនេះតទៅទៀតអ៊ីចឹងក៏ចេះតែបានដែរ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែយូរ។
ឯបទបញ្ញត្តិដែលអ្នកជម្ងឺត្រូវប្រតិបត្តិតាមនោះ មិនជាពិបាកអ្វីទេ ។
(និយាយទៅកាន់ ម៉ាលីហាន) ចំពោះជម្ងឺបេះដូងនេះ សូមលោកស្រី
កុំប្រកបកិច្ចការសព្វសារពើទាំងអស់ ទោះឆ្លងក្តី ស្រាលក្តី គឺកុំឱ្យសោះ
ហើយសូមលោកស្រីសម្រាកឱ្យបានស្រួល នៅក្នុងទីកន្លែងស្ងប់ស្ងាត់ ។
ម្យ៉ាងទៀតការរក្សាចិត្តឱ្យបានស្ងប់ គ្មានជាប់ជំពាបនឹងអ្វីៗដែលនាំឱ្យ
សៅហ្មងដល់អារម្មណ៍ ក៏ជាឱសថដ៏រស់ស្រស់មួយសម្រាប់ធ្វើឱ្យជម្ងឺជាប់ធ្ងរ
ស្រាលដែរ ។ ឯបទបញ្ញត្តិចុងក្រោយ (ងាកទៅលោកបូសា) ខ្ញុំមិនគួរ
នឹងយកមកពោលទេការអ៊ីចឹងៗ ប៉ុន្តែបើមិនជម្រាបឱ្យបានជ្រាបវាមិន

កើត ហើយវាជាកំហុសយ៉ាងធំរបស់ខ្ញុំទៅវិញដែលជាគ្រូពេទ្យទទួលខុស
ត្រូវ ព្រោះនេះគឺជាបញ្ញត្តិពិសេសចំពោះជម្ងឺលោកស្រីតែម្តង។ សូម
លោកមេត្តាកុំប៉ះពាល់លោកស្រីដោយផ្លូវកាមឱ្យសោះ ក្នុងរយៈពេល
ព្យាបាលនេះ ។ បើមិនដូច្នោះទេ វាអាចនឹងបណ្តាលឱ្យបេះដូងរំជួល
កន្ត្រាក់ខ្លាំងហួសប្រមាណ ដែលជាហេតុអាក្រក់មួយ ធ្វើឱ្យលោកស្រី
ទទួលនូវគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិតបាន ។ បើលោកពុំយល់ទាស់ទេ ខ្ញុំសូមឱ្យ
លោកស្រីរកបន្ទប់ណាមួយដាច់ដោយឡែកអំពីលោក ។ ធ្វើដូច្នោះការ
ព្យាបាលអាចនឹងប្រព្រឹត្តទៅបានដោយស្រួល ហើយក្នុងកំឡុងតែបីខែ
ប៉ុណ្ណោះ សុខភាពលោកស្រីនឹងមានសភាពធម្មតាឡើងវិញពុំខាន។

លោកតាយើងដូចជាពុំសូវពេញចិត្តសោះនឹងបញ្ញត្តិ ពិសេស
នេះ ។ ប៉ុន្តែទោះបីយ៉ាងណា ក៏លោកត្រូវតែទទួលប្រតិបត្តិតាមដែរ ។

ពេទ្យក្រឹមមានប្រសាសន៍តទៅទៀតថា :

... បើលោក និងលោកស្រី អាចប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ញាទាំងនេះបាន
ខ្ញុំធានាថានឹងជាជាដាច់ខាត ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំនឹងមកចាក់ថ្នាំជូនលោក
ស្រីព្រឹកល្ងាចៗរៀងរាល់ថ្ងៃ ដ្បិតចំពោះជម្ងឺប្រភេទនេះត្រូវថែថ្នាំឱ្យដិត
ដល់មែនទែនទើបមានជ័យជំនះលើវាបាន ។

មុនត្រឡប់ទៅវិញ ពេទ្យក្រឹមចាក់ថ្នាំឱ្យអ្នកជម្ងឺមួយមុលទៀត ។

ដើម្បីឱ្យស្របតាមបញ្ហាពេទ្យ ម៉ាលីហាន ក៏សម្រេចចិត្តយក
 បន្ទប់នាយកាក់នៅជាន់ខាងក្រោម ធ្វើជាបន្ទប់សម្រាប់ព្យាបាលរោគ
 របស់នាង ។ រឿងរាល់ថ្ងៃ លោកសម្បត្តិ បូសា តែងចូលមកថ្នាក់ថ្មមលូង
 លោមនាងនៅក្នុងបន្ទប់ថ្មីមិនមានឱ្យទាស់ចិត្ត ។ ដោយអារម្មណ៍របស់
 លោកជាប់ជំពាក់តែនឹងសុខភាពមិនល្អរបស់ប្រពន្ធបណ្តាលជីវិតតែមួយ
 ប៉ុណ្ណោះ រឿងបង្កិតបង្កំបូសានឱ្យមានគួរស្រករ ហាក់ដូចជាពាក់ស្នាម
 ទៅវិញ ។ រឿងនេះអ្នកកម្លោះសប្បាយចិត្តមិនតិចឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ
 កាក់មានទឹកមុខព្រឹកសោះ ព្រោះតូចចិត្តនឹងម៉ាលីហានញុះញ៉ុំឱ្យដេញខ្លួន
 ចេញពីបន្ទប់នៅចំពោះមុខពេទ្យក្រឹម តូចចិត្តនឹងម៉ាលីហាន មក សម្រេច
 ចិត្តយកបន្ទប់របស់ខ្លួនធ្វើជាបន្ទប់ព្យាបាលជម្ងឺនាងទៅវិញ ជាហេតុ
 នាំឱ្យខ្លួនមានការពិបាកច្រើនប្រការ ។

ថ្ងៃនេះហើយ កាក់ សុខចិត្តនៅអង្គុយសំរុកតែម្នាក់ឯងក្នុងសួន
 ជាមួយនឹងហ្វូងមូសហើរប្រសេចប្រសាចដូចបាចអង្គុយ ។ យូរៗគេយក
 ក្រមាគ្រវាសមូសម្តង ។ ជំនោររាត្រីបក់រំភើយៗគ្មានអាក់ ដើមផ្កាក្នុង
 សួននាំគ្នារោយរយ៉ាងសប្បាយ នៅក្នុង បរិយាកាសត្រជាក់ស្រិតក្រោមពន្លឺ

ខែ ។ ចង្រិតដែកស្រែកច្រកៗតត្តាគ្មានឈប់ ពីគុម្ពផ្កាមួយទៅគុម្ពផ្កាមួយ
 ដើម្បីជួយកំដរបរិយាកាសក្នុងសួនកុំឱ្យស្ងាត់ពេក ។ សម្លេងផ្អែកល្អរិយ
 នៅឯនាយគួរត្រឡប់ ។

នុ៎ះ កាក់ កំពុងរត់យ៉ាងប្រញិបប្រញាប់តាមសំយាបផ្ទះផ្នែក
 ខាងជើងឆ្ពោះទៅខាងក្រោយ ហើយច្រានទ្វារផ្ទះបាយបើក ថ្មមៗ ចូល
 ទៅក្នុង ។ គេបិទទ្វារខ្ពស់គន្លឹះវិញស្រាលៗ ដែររួចដើរជំងឺតៗ គ្មានឮមួយ
 ក្រឹប ។ មកដល់បន្ទប់មួយ គេមូលគន្លឹះបន្ថែម ៗ បើកទ្វារ ហើយចូលទៅ
 ដាស់ជនម្នាក់ដែលកំពុងនិទ្ទាលក់ដោយសម្លេងតិចៗ :

- អូន ! អូនអ្នក ! អូន ! ក្រោកឡើង !

សម្លេងសួរដោយភ្ញាក់រសាត់ចេញពីក្នុងមុងមក :

- អ្នកណាហ្នឹង ? បងកាក់អ្នក ?

- ហ្នឹងហើយក្រោកឡើង ។

- មានការអី ?

- មានការហើយ ! អូនឯងឡើងទៅលើទៀហៅលោកអីចុះ
 មក តែប្រយ័ត្ន ត្រូវឡើងជណ្តើរថ្មមៗជើងកុំឱ្យឮសូរ ។

ដោយចង់ដឹងនូវរឿងអាថ៌កំបាំងនេះជននៅក្នុងមុងសួរ កាក់
 ដោយទទួចថា :

រឿងអី ? ប្រាប់ខ្ញុំឱ្យបានដឹងផង ។

កុំអាលចង់ដឹងអី នាំឱ្យយូរការ ទៅហៅតែលោកអ៊ឹមក ទៅ !
ទៅភ្លាមទៅ ! បងនៅចាំត្រង់មាត់ទ្វារបន្ទប់ចាស់របស់បង ។ អាបន្ទប់
ខាងក្រោយរបស់បងពីដើមនោះណាហើយកុំភ្លេច ជម្រាបលោកអ៊ឹម ឱ្យ
យកកូនសោរបន្ទប់ហ្នឹងមកផង ។

បូសានពុំហ៊ានសួរកាក់ទៀតឡើយ ហើយធ្វើតាមបញ្ជារបស់
កាក់ដោយឥតប្រកែក ។ មួយសន្ទុះក្រោយមករាងមនុស្ស ស្តុងៗ បីនាក់
បានមកឈរនៅមាត់ទ្វារបន្ទប់ព្យាបាលរោគរបស់ ម៉ាលីហាន ។ សម្លេង
មនុស្សចាស់សួរឱ្យបា :

អ្នកហៅអញមកទាំងកណ្តាលអាធ្រាត្រហ្នឹង មានការអីឱ្យ
អញដាច់ដេកអីអស់អីចឹង ?

កាក់ ឱ្យបតបទៅវិញ :

លោកអ៊ឹមចាក់សោរបន្ទប់ហ្នឹងបើកឡើងទៅ នឹងឃើញអ្វី ម្យ៉ាង
ហើយ ។

ចាក់សោរូចលោកបូសា ងាកមកឱ្យប្រាប់ កាក់ វិញ :

ជាប់គន្លឹះខាងក្នុងហើយ ច្រានមិនទៅទេ ។

កាក់ បង្ហាប់បន្ថែម :

គោះហៅឱ្យបើកឡើង ។

លោកបូសា ធ្វើតាមបញ្ជារបស់កាក់ទៀត ប៉ុន្តែគ្មានឮសូរឆ្លើយ
តបមកវិញឡើយ ។ ទ្វារបន្ទប់ទៀតក៏នៅតែបិទជាប់ដដែល ។ លោកតា
គោះហៅជាថ្មីម្តងទៀត ស្ទាត់ច្រៀបដដែល ។ បន្តិចមក នៅក្នុងសភាព
ស្ងប់ស្ងាត់នៃព្រឹកសួរច្រានបង្អួចខាងក្នុងបន្ទប់លាន់ឮឡើងត្រាំងៗ ហើយ
បាត់ទៅវិញ ។ រំលងមួយដង្ហើមសួរច្រានដដែលនេះឮឡើងជាថ្មីទៀត
ហើយមួយស្របក់ក្រោយ មកទើបទ្វារបន្ទប់បើកឡើង ។

លោកសម្បត្តិ បូសា និងកូនប្រុសភ្នាក់ព្រើតនឹងអ្វីដែលគេបាន
ឃើញនៅក្នុងបន្ទប់ ។ កាក់ឈរញឹមៗយកដៃអង្អែលចង្កាថ្មមៗ ភ្នែក
មើលទៅលោកគ្រូពេទ្យ ដែលកំពុងអង្គុយសម្ងាត់ សម្លាងសិរីរាំងនៅក្បែរ
ត្រែក្រោមកពន្លឺអគ្គិសនីភ្លឺចេញចេញ ។ គ្រូពេទ្យឃើញលោកបូសា កាល
ណាពេទ្យក្រឹមបញ្ចេញសម្ល័យសរាយទាំងបំបាក់បំបុប :

អូអញព្រិញចូល ... មកលោក ។

អរគុណ មិនបាច់ហៅខ្ញុំទេ ខ្ញុំចូលហើយ រួចលោកអញ្ជើញមក
យូរណាស់ហើយអ្នក ?

លោកបូសា ខឹងញ័រដៃញ័រជើង ។ សម្លឹកបុតៗ ប្រកបដោយរស់
ជាតិជួរចត់ ដែលទើបនឹងរសាត់ចេញពីមាត់លោកមកនេះ ធ្វើឱ្យពេទ្យ

ក្រឹមជម្រាបទៅលោកវិញញ័រមាត់បំបិប័ : បើដោយឡែក

... បាទ ទើបតែនឹងមកដែរ ។

... រួចលោកចូលមកទីនេះមានការអ្វីដែរទាំងកណ្តាលអាធ្រាត្រ
ហ្នឹង ?

... បាទគឺមកចាក់ថ្នាំជូនលោកស្រី ។

... មកចាក់ថ្នាំជូនលោកស្រី ? ... អស្ចារ្យណាស់ រួចឥឡូវចាក់
ហើយឬនៅ ?

... បាទកំពុងតែរៀបនឹងចាក់ ទទួលលោកចូលមកដល់

លោកតាបញ្ជាក់វាចាត្រូវដូចអត្ថិថា :

... បើតាមខ្ញុំយល់វិញថាចាក់រួចហើយ .... លោកបង្អាក់សម្តី.

ចាក់រួចហើយ ចាក់រួចហើយមែនទេលោកពេទ្យ ? ហ៊ី៖ ខ្ញុំមិនស្មានថា
លោកពេទ្យឯងធ្វើមធំហ៊ានដល់ថ្នាក់ហ្នឹងសោះ ខុសអស់ខ្ញុំ ។

ពេទ្យក្រឹមភ័យមហិមា ដៃកាន់ស៊ីរ៉ាំងនិងម្ជុលញ័រទទ្រើកវិស័យ
ដូចជាគេចាប់អង្រួន មុខឡើងស្នាំងហាក់គ្មានឈាម ។ ឯចិត្តលោកតា
សឹងពុះពោរទៅដោយកំហឹងភាពសាហាវ ។

លោកសម្លឹងមុខពេទ្យក្រឹម ហាក់ចង់ស៊ីសាច់ទាំងរស់ រួចងាក
ទៅមើលមុខ ម៉ាលីហាន ដែលទើបតែដាក់គូចអង្គុយលើគ្រែប្រុងនឹងប្រះ

ខ្លួនដេក ។

... ម៉េចទៅលោកស្រី ... លោកចំអក, លោកត្រូពេទ្យ ចាក់ថ្នាំឱ្យ
ស្រួលទេ ? ដេកទៅ ដេកឱ្យលោកត្រូពេទ្យចាក់ថ្នាំឱ្យទៀតទៅ លោកត្រូ

ពេទ្យតម្រូវចិត្តលោកស្រីបានទាំងអស់ ។ ប៉ែ ! វាយ៉ាងម៉េចលោកស្រី
បានជាពាក់អាវខុស ហើយបិទឡើវ័ច្រឡំរន្ធម្ខាងវែងម្ខាងខ្លីអ៊ីចឹង ?

ប្រញាប់ពេកអ្នែ ? រួចខោ "ស៊ីប" អ្នកណាហ្នឹងពណ៌បៃតងពាក់នៅចុង
គ្រែ ? ... (សូរពេទ្យក្រឹមដែលកំពុងរៀបចំការបូប) ខោស៊ីបលោកត្រូ

ពេទ្យឯងអ្នែ ? ម៉េចក៏មិនស្លៀកទេវិញផង ? ឬមួយក៏ស្លៀកមិនទាន់ ។
ដើម្បីកុំឱ្យឃើញអាវដាក់ឡើខុស ម៉ាលីហាន ឈោងយកអាវ

នៅក្បាលដំណេកមកពាក់ពីលើមួយជាន់ទៀត ហើយអង្គុយបត់ជើង
លើគ្រែ ឱនមុខចុះដោយអៀនខ្មាសក្រែលែង ។ ពេទ្យក្រឹមធ្វើជាមិន

ឮអ្វីទាំងអស់ រៀបចំប្រដាប់ប្រដាដាក់ក្នុងការបូប រួចក្រោកពីកៅអីលា
ម្ចាស់ផ្ទះទេវិញ តែលោកតាវាដៃឃាត់ ។

... ឈប់ ! កុំអាលប្រញាប់ទៅណាបើចាក់ថ្នាំឱ្យលោកស្រីរួច
ហើយ អញ្ជើញអង្គុយកំដរលោកស្រីបន្តិចសិនទៅ លោកតាងាកទៅ

បញ្ជានាយកាក់ បើកឡានទៅប៉ុស្តិ៍ហៅប៉ូលីសមក ទៅភ្លាមឡើង !

កាក់ ញញឹមទទួលបញ្ជាយ៉ាងពេញចិត្ត ។

ដោយពូសូរមាត់គេភោកភាកៗ ពូមានកំចេញពីដំណេក ដើរ
ទាំងសើងមមើងមកកាន់កន្លែងកើតហេតុ ឈរឱបដៃមើលគេដោយ
រឿងឆ្ងល់ ។

ម៉ែនាទីប៉ុណ្ណោះ កាក់ ត្រឡប់មកវិញ ដោយមានលោក អធិការ
ក្រុមនគរបាលជាតិ និងសហការីរបស់លោកម្នាក់មកជាមួយផង ។
លោកបូសា បានរៀបរាប់ជំរាបលោកអធិការអំពីហេតុការណ៍ដែល
កន្លងមកតាំងពីដើមដល់ចប់ ។

ខ្ញុំចូលមកទាន់យ៉ាងជាក់ស្តែងក្នុងបន្ទប់នេះ ។ អ្នកមួយបិទ
ទៀរអារខុស អ្នកមួយទៀតភ្លេចខោស្លឹប (ចង្កុលទៅពេទ្យក្រឹម) អា
តាត់នេះពិតជាចោរលួច ...

លោកអធិការបញ្ជាឱ្យសហការីកត់ត្រាពាក្យចោទរបស់ម្ចាស់
ផ្ទះទាំងអស់ ។ បន្ទាប់មកលោកបែរទៅសួរពេទ្យក្រឹមម្តង ។

ម៉េចលោកគ្រូពេទ្យមានបានប្រព្រឹត្តដូច្នោះមែនទេ ?

គ្រូពេទ្យត្រូវចោទខំប្រឹងដោះសាថា :

ការចោទប្រកាន់នេះគ្រាន់តែជាគំនិតភ័ន្តច្រឡំរបស់ អ្នកដើម
ចោទទេលោក តាមពិតខ្ញុំគ្មានបានប្រព្រឹត្តនូវអំពើដូចពាក្យចោទសោះ ។

បើលោកប្រកែកពុំព្រមទទួលកំហុស ចុះហេតុដូចម្តេចបានជា

លោកចូលមកក្នុងបន្ទប់ប្រពន្ធរបស់គេទាំងកណ្តាលអាត្រាត្រដូច្នោះ ។

ពេទ្យ ខ្ញុំចូលមកចាក់ថ្នាំជូនលោកស្រី (ពេទ្យក្រឹមចង្កុលម៉ាលី
ហាន) ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាគ្រូពេទ្យព្យាបាលលោកស្រី ។

មកចាក់ថ្នាំជូនលោកស្រី ... លោកអធិការបន្តសំនួរ, ការដែល
លោកអញ្ជើញមកទាំងភាគីស្ទាត់ដូច្នោះ តើមានអ្នកណាទៅអញ្ជើញ
លោកមកដែរ ។

ខ្ញុំបាទជាគ្រូពេទ្យ តែងយកចិត្តទុកដាក់នឹងអ្នកជម្ងឺរបស់ខ្ញុំជា
ធម្មតា ។ ដូច្នោះការដែលខ្ញុំមកដោយខ្លួនឯងក្នុងពេលនេះ គឺពិតជាមក
ដើម្បីចាក់ថ្នាំឱ្យអ្នកជម្ងឺតាមទម្លាប់រៀងរាល់ថ្ងៃតែប៉ុណ្ណោះ មិនបាន
ប្រព្រឹត្តអ្វីក្រៅអំពីករណីយកិច្ចរបស់ខ្ញុំឡើយ ។

លោកចូលមកហ្នឹងតើមានអ្នកណាដឹងឮខ្លះ ?

បាទមាន ។

អ្នកណាខ្លះ សូមលោកចង្កុលឈ្មោះមកមើល ។

បាទ មានលោកស្រីបានដឹងឮដែរ ។

លោកអធិការមើលមុខ ម៉ាលីហាន រួចងាកមកសួរពេទ្យក្រឹម
ទៀត ។

ក្រៅពីលោកស្រី តើមានអ្នកណាទៀតដឹងឮផងទេក្នុងចំ

ណោមសមាធិកត្រូវសារហ្នឹង ?

...បានមិនដឹងដែរ ។

លោកអធិការសួរម៉ាលីហានម្តង :

...តើលោកស្រីមានយោបល់ដូចម្តេចដែរ ចំពោះលោកគ្រូ ពេទ្យ ដែលអញ្ជើញមកព្យាបាលលោកស្រីទាំងៗត្រីដូច្នោះ ?

ម៉ាលីហានមានចិត្តរញ្ជា ពុំអាចឆ្លើយបានភ្លាមៗឡើយ ទីបំផុត នាងដាច់ចិត្តជម្រាបលោកអធិការថា :

...ចោះ លោកគ្រូពេទ្យមកចាក់ថ្នាំឱ្យខ្ញុំ ។

លោកតាចុកឈាមណាស់ ចំពោះចម្លើយរបស់ភរិយាកំពូល ជីវិត។ លោកអធិការសួរពេទ្យក្រីមរកហេតុផលបន្តទៅទៀត :

...តើលោកចូលមកទីនេះពីថ្ងៃណា ?

...បានមុនហ្នឹងបន្តិច ។ ខ្ញុំកំពុងតែរៀបចំចាក់ថ្នាំជូនលោកស្រី ស្រាប់តែលោកខាងនោះចូលមកចោទប្រកាន់ខ្ញុំតែម្តង ។ បើខ្ញុំហើយ មានគំនិតមិនល្អ ដូចពាក្យចោទប្រកាន់មែន ខ្ញុំបានមិនមែនមកអង្គុយ នៅកណ្តាលវាលក្រោមពន្លឺចង្អៀងភ្លឺថែសឱ្យគេឃើញដូច្នោះទេ?

លោកអធិការងាកទៅសួរលោកបូសាម្តង :

...លោកគ្រូពេទ្យបានឆ្លើយថាទើបតែនឹងចូលមកមុននេះបន្តិច

តើលោកមានបានឃើញលោកគ្រូពេទ្យចូលមកទេ ?

លោកបូសាជម្រាបលោកអធិការវិញថា :

...ត្រង់ក្នុងមកពេលណាខ្ញុំមិនឃើញទេ ព្រោះខ្ញុំបានចូលទទួល ទានដំណែកជុតទៅហើយ ប៉ុន្តែខ្ញុំសូមជម្រាបលោកថា ទ្វារបន្ទប់របស់ ប្រពន្ធខ្ញុំនេះ មុននឹងឡើងទៅទទួលដំណែកនៅជាន់ខាងលើខ្ញុំបានចាក់ សោពីខាងក្រៅជាប់ម៉ាលីហាន ទោះបីបើកពីខាងក្នុងក៏មិនរួចបើក ពីខាងក្រៅក៏មិនរួច ។ លុះត្រាតែអ្នកនោះឯងមានកូនសោត្រូវនឹង សោទ្វារនេះតែម្តងទើបចាក់បើកពីខាងក្រៅរួច ប៉ុន្តែគ្មានអ្នកណាម្នាក់ មានកូនសោត្រូវទេ គឺមានតែខ្ញុំម្នាក់គត់ ។ សូមអញ្ជើញលោកទៅ ពិនិត្យមើលទ្វារដោយផ្ទាល់ចុះ គឺមានប្រដាប់សម្រាប់ចាក់សោត្រ ដោកពីខាងក្រៅយ៉ាងម៉ា ។ ជារៀងរាល់យប់ខ្ញុំមិនដែលភ្លេចចាក់សោ នេះម្តងណាទាល់តែសោះ ។

...ដោយមានការរឿងធ្ងល់ លោកអធិការសួរលោកបូសាបន្ថែម ថា :

...អត់ទោស ហេតុដូចម្តេចបានជាលោកចាំបាច់ចាក់សោបន្ទប់នេះ ពីខាងក្រៅផងដូច្នោះ ?

...បាន មកតែពីមិនទុកចិត្តនឹងអារៀងអ៊ុចិងៗហើយណា លោក។

លោកតាជម្រាបលោកអធិការដោយអៀន ។ ទាំងអស់គ្នា
សើចញឹមៗ លើកលែងតែពេទ្យក្រឹម និងម៉ាលីហានចេញ ដែល មានទឹក
មុខត្រៀមស្អាតដូចត្រីងៀតហាលថ្ងៃ ។

ដើម្បីឱ្យបានច្បាស់ជាងនេះ លោកអធិការងើបទៅពិនិត្យមើល
ទ្វារដែលមានសន្ទុះបិទបើកតែមួយផ្ទាំង និងកន្លែងសម្រាប់សោត្រដោក
រួចលោកវិលមកវិញសម្លឹងចំមុខពេទ្យក្រឹម :

លោកចូលមកតាមណា បើទ្វារបន្ទប់បិទជិតអញ្ចឹង ?

ខ្ញុំបាទចូលមកតាមទ្វារដូចសព្វមួយដង ប៉ុន្តែមិនដឹងយ៉ាង
ម៉េច ស្រាប់តែលោកខាងនោះមកចោទប្រកាន់ខ្ញុំអីចឹងតែម្តង ។

លោកអធិការស្រដីទៅកាន់លោក បូសា ដោយឆ្ងល់ :

ខ្ញុំពុំយល់ទាល់តែសោះរឿងនេះ តាមសម្តីលោកថាទ្វារបន្ទប់
នេះ លោកបានចាក់សោយ៉ាងម៉ាំ មុននឹងឡើងទៅសម្រាន្តងលើឡៅ។
ដូច្នេះតើលោកគ្រូពេទ្យចូលមកតាមណា លោកជ្រាបទេ ? ហើយ
មនុស្សម្នាក់ដទៃទៀតក្នុងគ្រួសារ តើមានអ្នកណាបានដឹងដែរ ?

ខ្ញុំអត់ដឹងសោះហើយលោក មិនដឹងជាចូលមកតាមណាទេ។
រឿងនេះសូមលោកសួរក្មួយខ្ញុំខាងណោះ (លោកតាចង្កុលទៅកាក់)
ព្រោះក្មួយខ្ញុំនេះហើយដែលបានដាស់កូនខ្ញុំ ឱ្យឡើងទៅហៅខ្ញុំទាំងកំពុង

ដេកលក់ ដើម្បីមកចាប់ភស្តុតាងនេះឱ្យបានជាក់ស្តែងតែម្តង ។

លោកអធិការងាកទៅរកកាក់សុំឱ្យគេនិយាយវាយវ៉ាប់នូវ
ដំណើររឿងទាំងប៉ុន្មានដែលខ្លួនបានឃើញបានដឹង :

ដោយទទួលទានដំណែកមិនលក់ ខ្ញុំបាទបានចេញទៅអង្គុយ
លេងនៅសួនខាងមុខផ្ទះ ។ ប្រហែលជាម៉ោង ... អត់ទោសមិន
ដឹងជាម៉ោងប៉ុន្មានដែរ គឺមុននេះបន្តិច ខ្ញុំបាទក្រឡេកដោយចៃដន្យទៅ
របងអម្ពិលទឹកខាងត្បូងឃើញរង្កើញៗ ដូចមានអ្វីមកប៉ះ ។ ដំបូងខ្ញុំ
បាទស្មានថាឆ្កែ (មើលមុខពេទ្យក្រឹមដើម្បីបញ្ជិចិត្ត) ព្រោះនៅពេល
យល់ៗ អ៊ីចឹងច្រើនមានឆ្កែអ្នកជិតខាង ដើរអាវ៉ាសែតាមច្រកផ្លូវខាងត្បូង
ផ្ទះ មុជតាមជើងរបងចូលមកខាងក្នុងបរិវេណភូមិជាញឹកញយ ។ ប៉ុន្តែ
ក្រោយមកស្រាប់តែលេចរាងមនុស្សស្តុកៗ ឈរអែបនឹងរបង ហើយរត់
សំដៅបង្អួចតែម្តង គឺបង្អួចនេះទាន ! (ចង្កុលបង្អួចនៅពីមុខគេ) ។ មិនយូរ
ប៉ុន្មានបង្អួចរលើកឡើងជននោះ ក៏ដោះចូលតាមបង្អួចយ៉ាងរហ័ស បង្អួច
ក៏បិទទៅវិញ យល់ហេតុការណ៍មិនស្រួល ខ្ញុំបាទក៏ដើរលបៗទៅយក
សោត្រដោកមួយមកចាក់បង្អួចពីខាងក្រៅជាប់ ដើម្បីកុំឱ្យបើករួច ។
ឥឡូវបង្អួចនេះ (ចង្កុលទៅបង្អួចដដែល) ជាប់សោរពីខាងក្រៅហើយ
ទោះបីច្រានយ៉ាងណាក៏ មិនរលើកដែរ ។ ក្រែងខ្ញុំបាទនិយាយមិនពិត

សូមលោកមេត្តាល្បងបើកបង្អួចនេះមើលចុះទាន ។

លោកអធិការដើមដើរសំដៅបង្អួច រួចយកដៃច្រានយ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែបង្អួចដែលគ្មានខ្នាស់គន្លឹះមិនរើកសោះ ។ លោកឯកក្សាលជា សញ្ញាយល់ស្រប រួចត្រឡប់មកអង្គុយនៅកន្លែងលោកវិញ ។

កាក់ រាយសេចក្តីបន្តទៅទៀត :

រួចខ្ញុំបាទក៏រត់ចូលមកក្នុងផ្ទះ ដាស់ប្អូនខាងនេះ (ចង្កុល បូសាន) ឱ្យទៅអញ្ជើញលោកអ៊ុំខ្ញុំដែលសម្រាន្តនៅលើឡៅ ឱ្យបានជ្រាបនូវ ការណ៍នេះដោយផ្ទាល់តែម្តង ព្រោះមានតែលោកអ៊ុំ ម្នាក់គត់ ដែលអាច បើកទ្វារបន្ទប់នេះរួច អ្នកដទៃគ្មានកូនសោត្រូវនឹងសោបន្ទប់នេះទេ ។ នៅពេលដែលលោកអ៊ុំចាក់សោរួច ហើយ ទ្វារបន្ទប់នេះក៏នៅតែពុំព្រម រើកភ្លាមៗទាន់ចិត្តដែរ ពីព្រោះបទល្មើសនេះបានប្រព្រឹត្តទៅដោយ ប្រុងប្រយ័ត្នជាទីបំផុត ។ គឺគេបានខ្នាស់គន្លឹះទ្វារពីខាងក្នុងយ៉ាងជាប់ ល្អណាស់ ដើម្បីបង្ការនៅពេលមានអាសន្ន ។ លុះឮលោកអ៊ុំគោះទ្វារ ហៅ អ្នកនៅក្នុងបន្ទប់ក៏ប្រញិបប្រញាប់រៀបចំខ្លួនប្រាណ ។ លោកគ្រូ ពេទ្យបានល្បងបើកបង្អួចនេះ ដើម្បីលោតចេញទៅក្រៅវិញ ព្រោះឮសូរ ច្រានបង្អួចពីរបីគ្រាំងដែរ មុននឹងគេបើកទ្វារឱ្យលោកអ៊ុំខ្ញុំចូល ។ តែ ជាអកុសល បង្អួចមិនព្រមរើកទើបនៅក្នុងហ្នឹងទាំងអស់គ្នាអ៊ុំចឹងទៅ ។

ឥឡូវខ្ញុំបាទសូមឆ្លើយតបនឹងលោកគ្រូពេទ្យដែលមានបំណងចង់លាត ត្រដាងនូវសេចក្តីស្ងួតត្រង់របស់ លោកឱ្យគេជឿ ដោយបានអះអាងថា បើលោកចូលមកទីនេះដោយមានគំនិតល្អ មិនដូចពាក្យចោទរបស់ លោកអ៊ុំខ្ញុំ លោកមិនមែនមកអង្គុយនៅកណ្តាលវាលក្រោមពន្លឺភ្លើង ភ្លឺដូចថ្ងៃដូច្នោះទេ ។ សូមលោកពិនិត្យមើលបន្ទប់នេះចុះទាន គឺវាលល្វឹង គ្មានកន្លែងគូរសមណាមួយសម្រាប់ឱ្យលោកគ្រូពេទ្យអាចលាក់ខ្លួនពូន អាត្មាបានឡើយ ទោះបីចូលពូនក្រោមគ្រែឬក្រោមតុ ក៏មិនកំបាំងពី ភ្នែកគេដែរ ។ បើលោកគ្រូពេទ្យមិនបើកភ្លើងទេលោកអ៊ុំខ្ញុំចូលមក ក៏ចេះបើកឱ្យភ្លឺដែរ ។ ដោយទាល់ច្រកដូច្នោះហើយ ទើបលោកគ្រូពេទ្យ ប្រើស្បៀតបំភ័ន្តគំនិតគេ គឺធ្វើជាកាន់ម្តុល កាន់សីរាំងរៀបចំចាក់ថ្នាំទៅ វិញ។ នេះគឺគ្រាន់តែជាលេសមួយ ប៉ុណ្ណោះទេទាន ។ បើលោកគ្រូពេទ្យ ចូលមកចាក់ថ្នាំតាមធម្មតាមែន មិនមែនលោកអញ្ជើញមកកណ្តាល អាជ្រាត្រ ពេលគេបិទទ្វារចូលទទួលទានដំណេកអស់ទៅហើយដូច្នោះទេ ហើយចូលតាមបង្អួចថែមទៀត ។

សេចក្តីរាយការណ៍របស់កាក់ ពិតជាពន្លឺដ៏ត្រចះត្រចង់សម្រាប់ បំភ្លឺផ្លូវទៅរកយុត្តិធម៌ ។ លោកអធិការថ្លែងអំណរគុណនាយកាក់ ជាភិយ្យភាព ។ ដោយចង់ដឹងនូវអាថ៌កំបាំងបន្ទាប់បន្សំទៀត លោក

អធិការសួរកាក់បន្ថែមទៀត ថា :

ចុះហេតុអ្វីចម្លែកបានជាបង្អួចនេះមានកន្លែងសម្រាប់ចាក់សោពីខាងក្រៅដូច្នោះផង? ដូចជាប្លែក ឬមួយក៏លោកបានដឹងនូវហេតុការណ៍នេះជាមុន ទើបលោកធ្វើសម្រាប់ចាក់សោតាង?

កាក់រាយរាប់នូវដំណើររឿងបង្អួចចាក់សោថា:

បាន ខ្ញុំបានគ្មានបានដឹងអ្វីជាមុនទេ ។ ខ្ញុំបានសូមជម្រាបតាមត្រង់ទៅចុះ ដើមឡើយបន្ទប់នេះជាបន្ទប់ផ្ទាល់របស់ខ្ញុំបាន ។ ហើយរបៀបចាក់សោបង្អួចនេះទៀត ក៏ខ្ញុំបានធ្វើដោយផ្ទាល់ដែររបស់ខ្ញុំបានដែរ ។ ដោយខ្ញុំបានចូលចិត្តដើរលេងយប់ទើបសុំលោកអំខ្ញុំដោះចម្រើងបង្អួចហ្នឹងចេញ ដូច្នោះហើយបានជាបង្អួចនេះគ្មានចម្រើង ។ រួចខ្ញុំបានក៏ធ្វើកន្លែងចាក់សោត្រដោកមួយពីខាងក្រៅ ។ រាល់ពេលចេញទៅដើរលេងយប់ ខ្ញុំបានចេញតាមបង្អួចហ្នឹង ហើយចាក់សោពីខាងក្រៅដើម្បីបង្ការកុំឱ្យមនុស្សម្នាចូលមកបាន នៅពេលដែលខ្ញុំបានមិននៅ ។ លុះត្រឡប់មកវិញ ខ្ញុំបានចាក់សោបើកពីខាងក្រៅដូចបើកទ្វារផ្ទះអ៊ីចឹង រួចលោក ចូលតាមបង្អួចហ្នឹងមកទើបបិទ ហើយខ្មាស់គន្លឹះពីខាងក្នុងទៅវិញ ។ ដោយបង្អួចនេះមានរបៀបបិទបើកដូច្នោះហើយ ទើបខ្ញុំបានអាចខ្ជាប់លោកគ្រូពេទ្យមិនឱ្យលោកចេញតាមបង្អួចទៅក្រៅវិញបាន ។ មក

ពីលោកគ្រូពេទ្យមិនបានដឹងរបៀបប្រើប្រាស់បង្អួចនេះជាមុន ទើបភ្ញាក់ស្ងៀមដល់ខ្លួនដូច្នោះ ។

ដើម្បីឱ្យសម្តីរបស់កាក់រិតតែមានភាពពិតប្រាកដថែមទៀត លោកអធិការសុំឱ្យកាក់ចេញទៅបើកបង្អួច ។ កាក់ធ្វើតាមដោយសោមនស្ស ។ បង្អួចរលើកឡើង កាក់លោតចូលមកក្នុងដោយកាន់ទាំងមេសោរមកផង ។ លោកអធិការក្រោកទៅពិនិត្យប្រដាប់ប្រដាសម្រាប់ថ្នក់សោទៀត ដែលកាក់បានធ្វើដោយហ្មត់ចត់ភ្ជាប់ នឹងសន្ទះបង្អួច ។ រួចលោកត្រឡប់មកសួររញ្ជាក់ពេទ្យក្រឹមថា :

- ..ម៉េចលោកគ្រូពេទ្យ សុខចិត្តទទួលសារភាពហើយឬនៅ?
- ពេទ្យក្រឹមជម្រាបលោកអធិការដោយឱនមុខ :
- ..ខ្ញុំបានជាគ្រូពេទ្យស្ងួតត្រង់ទេលោក ។
- ដើម្បីកុំឱ្យខាតពេល លោកអធិការបែរទៅលោក បូសា ហើយមានប្រសាសន៍ថា :

..ក្នុងរឿងនេះ ដំណើរការណ៍សុគតស្មាញទាំងប៉ុន្មានមានសភាពច្បាស់លាស់អស់ហើយ ប៉ុន្តែគឺស្រេចនៅលើលោកជាដើមចោទ ។ បើលោកចង់ឱ្យលោកគ្រូពេទ្យនេះទទួលទណ្ឌកម្មទៅតាមកំហុសខ្លួន ដើម្បីឱ្យបានរាងចាល សូមលោកធ្វើពាក្យប្តឹងទៅ ខ្ញុំនឹងចាត់ការជូនតាមផ្លូវ

ច្បាស់ ឬមួយបើលោកមិនមានបំណងនឹងឱ្យអ្នកប្រព្រឹត្តលើសមានទោស
ពែអ្វីទេ ក៏មិនទាន់ខុសអ្វីដែរ គឺស្រេចនៅលើសិទ្ធិរបស់លោកទាំងអស់។

ដោយទោសៈកំពុងពុះកញ្ជ្រោលខ្លាំង លោកបូសាក៏ជម្រាប
លោកអធិការថា :

សូមលោកមេត្តាចាត់ការតាមច្បាប់ចុះ ។ ឯពាក្យបណ្តឹងជា
លាយលក្ខណៈអក្សរ ចាំព្រឹកខ្ញុំនឹងធ្វើយកទៅជូនលោកជាខាងក្រោយ
អីចឹងបានទេលោក ។

បានអ៊ីចឹងក៏បានដែរ ។

ចំពោះបុរស រឿងស្រីជិតខ្លួនជារឿងមួយធំក្រែលែងពុំអាចអត់
ឱនឱ្យបានឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ បានជាលោក សម្បត្តិ បូសា បន្ថែមពីរបី
ម៉ាត់ទៅទៀតថា :

សូមលោកនាំខ្លួនស្រីស្រស់នេះ (ចង្អុលទៅម៉ាលីហាន) យកទៅ
ជាមួយផង ។ ខ្ញុំសូមប្រគល់ជូនលោកទាំងអស់ តែប៉ុណ្ណោះហើយ អស់
ប្រពន្ធអស់ស្តីទៀតហើយ ។

បន្តិចក្រោយមក លោកអធិការ និងសហការីក៏លាម្ចាស់ផ្ទះ
ត្រឡប់ទៅកាន់ស្នងការដ្ឋានវិញ ដោយនាំពេទ្យក្រឹម និងម៉ាលីហាន
ទៅជាមួយផង ។

ព្រះអាទិត្យរះពេញពន្លឺហើយ ។

នៅក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ លោកសម្បត្តិ បូសា អង្គុយពិសាបារី
តែម្នាក់ឯងក្នុងការរំពឹងគិត ។

បូសានដើរចូលមក ដោយមានកាន់ក្រដាសមួយសន្លឹកមកផង។
មកដល់ភ្លាមយុវជនអង្គុយចុះលើកៅអីកែវឌីពុក ហើយហុចសន្លឹក
ក្រដាសនេះជូនទៅលោក ព្រមទាំងមានវាចាយ៉ាងសុភាព :

ខ្ញុំដាក់ពាក្យសម្តីប៉ុណ្ណឹងល្មមទេចាំ ?

លោកបូសាស ទទួលយកលិខិតមកពិនិត្យមើល បន្ទាប់មក
ទើបមានប្រសាសន៍ថា :

បានហើយ កូនឯងចេះលែពាក្យលែសម្តីប៉ុណ្ណឹងល្មម មិនធ្ងន់
ពេកមិនស្រាលពេក ។ ប៉ុន្តែកូនអ្នក ! ឥឡូវប៉ុន្តែដូចជារសាយកំហឹងខ្លួន
ទេវិញហើយ ព្រោះយប់មិញប៉ុន្តែដេកទេវិញ យប់ សប្តិទើសតែភ្លឺ ឃើញតែ
វាទាំងពីរនាក់ហ្នឹងមកយំស្រែកអង្វករទឹកភ្នែកសម្បោររហេមរហាមគួរ
ឱ្យវេទនាណាស់កូន ។ ដូច្នេះហើយបានជាព្រឹកនេះប៉ុន្តែដូចជាទន់ចិត្តធ្វើ
អ្វីវាមិនកើតទេ ចិត្តប៉ារ៉ាអ៊ីចឹងណា បានតែមួយភ្លាតៗទេ ។ ចំណែកកូន

ឯងវិញ តើមានយោបល់ដូចម្តេចដែរក្នុងរឿងហ្នឹង ?

បូសាន ត្រេកអរឥតឧបមា គេនិយាយស្របយ៉ាងហ្នឹងថា :

...អ៊ីចឹងស្រួលហើយប៉ា ប៉ាជិតទៅបូសឆង កុំឱ្យមានរៀបរវា

តទៅអនាគតទៀត ។

លោកតាសើចក្តីកៗ ស្រួលណាស់ ។ លោកតាដាក់ចារិចុះ

ហើយមានប្រសាសន៍ថា :

...យីកូននេះ វាមិនភ្លេចសោះហ្នឹងរឿងបូសហ្នឹង រួចកូនឯងចង់

ឱ្យប៉ាទៅបូសណាស់អ្នែ ?

...បាទ បំណងធំរបស់ខ្ញុំ គឺគ្មានអ្វីក្រៅអំពីចង់ឱ្យប៉ាបានសម្រេច

នូវផលានិសង្ស័យប្រសើរថ្ងៃថ្នានេះទេដើម្បីទុកជាទ្រព្យសម្បត្តិពិសេស

សម្រាប់ប៉ាទៅអនាគតជាតិទៀត ។

លោកតាយកចារិកបិតមួយខ្សែយ៉ាងវែង ។ បន្ទាប់ពីស្ថិតនៅ

ក្នុងភាពពិចារណាបន្តិចមក លោកមានប្រសាសន៍មួយៗ ប្រាប់កូនថា :

...ឥឡូវ មិនអីទេ ប៉ាសម្រេចចិត្តថានឹងទៅបូសឱ្យបានដូចបំណង

របស់កូនហើយ ។

បូសាន លើកដៃទាំងពីរដាក់លើបន្ទូលក្បាល ហើយពោល

ដោយសប្បាយថា :

...សាធុ សាធុ ខ្ញុំអរណាស់ប៉ា ។

ពេលនោះ លោកបូសា ចោលភ្នែកទៅមាត់ទ្វារឃើញ ពូមាន

យូរបស់របររណេងរណេងចូលមក ទើបមានប្រសាសន៍ ថា :

...ឯងយូរស្អីមកពីណាហ្នឹង ?

ពូមានទប់ដំកំជម្រាបលោកថា :

...បាទ អ៊ីស្រីអញ្ជើញមកពីពេទ្យវិញហើយ ។

និយាយរួច ពូមានក៏បង្ហូសទៅខាងក្រោយទៅ ។ បន្តិចលេច

យាយសាខឹម ដើរមួយៗចូលមក ដោយមាននាង ចាប យូរកំប្រោងស្នា

ម្លូតាមក្រោយផង ។ បូសាន ម្នីម្នាទៅទទួលម្តាយ ដោយចិត្តសោមនស្ស

ក្រៃលែង រួចនាំគ្នាចូលមកអង្គុយជិតឪពុក ។ លោកបូសាញញឹមទៅកាន់

ភរិយាទាំងអរផងភ័យផង ។

...ម៉េចយាយជាស្រួលបូលហើយអ្នែ ?

...ជាស្រួលបូលហើយ ។ តា ! ក្នុងប៉ុន្មានថ្ងៃហ្នឹងម្តេចក៏ មិនឃើញ

ទៅសួរខ្ញុំសោះអ៊ីចឹង ? បូសានបានប្រាប់ខ្ញុំថាតាមិនស្រួលខ្លួនអ៊ីចឹងមែន

អ្នែ ? រួចតាចេះតែឈឺយ៉ាងម៉េចដែរ ?

លោកតាប្រាប់ភរិយាដោយធ្វើមុខស្ងួតគួរឱ្យជឿ :

...ចេះតែស្រៀវស្រាញរកកលគ្រុនទើបមិនបានទៅសួរនាំហ្នឹង ។

ឥឡូវមិនអីទេ បានស្រួលបួលវិញហើយ ។ រួចនែ៎ យាយជាអ្វីក៏ដូច
ជាឆាប់ម៉្លេះ ? ពីប៉ុន្មានថ្ងៃមុនដែលខ្ញុំទៅសួរឃើញដេកតែលើគ្រែទេ
ឥឡូវមិនទាន់ទាំងបានដប់ថ្ងៃផង ស្រាប់តែជាដើរភិលតែម្តង ។ គួរឱ្យ
ឆ្ងល់ដែរ យាយនិយាយឱ្យខ្ញុំស្តាប់ផងមើល វាយ៉ាងម៉េចខ្លះ ?

...តាអើយ ចាក់ថ្នាំប៉ុន្មានខែហ្នឹងក្រិនសាច់អស់ហើយ ។ ចាក់ទៅ
ចាក់មកវានៅតែដដែល ។ គេយកខ្ញុំទៅដាក់ខ្សែភ្លើងប្រហែលកន្លះ
ខែទៀត ក៏គ្មានបានការអ្វីដែរ ។ អស់តម្រិះ លោកគ្រូពេទ្យគ្រូវិទ្យាល
គិតឱ្យខ្ញុំត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ។ ប៉ុន្តែ ហេតុតែកុសលមានណាតា នៅពេល
ដែលលោកគ្រូពេទ្យដើរមកពិនិត្យ ជម្ងឺជាធម្មតា ខ្ញុំជម្រាបលោកដូចតែពីរ
ថ្ងៃមុនៗអ៊ីចឹង គឺជម្រាបថា ចេះតែឈឺអួលៗក្នុងចង្កេះ ។ ដោយចៃដន្យ
លោកគ្រូពេទ្យ យកមេដៃលោកសង្កត់ហើយញឹក្រលៀសយ៉ាងធ្ងន់ដៃ
ត្រង់កន្លែងដែលខ្ញុំចង្កូលប្រាប់ ។ ពេលនោះវាឈឺខ្ញុំអើយឈឺ ឈឺស្ទើរអត់
ទ្រាំមិនបាន ប៉ុន្តែខ្ញុំអត់ម៉្លេះហៅអត់ ។ បន្ទាប់ពីហ្នឹងមក ស្រាប់តែក្អកក្អី
កណ្តាស់ក្អី ងាកប្រែខ្លួនក្អី បាត់ឈឺក្នុងទ្រូង ។ យល់ដូច្នោះខ្ញុំក៏ចេះតែធ្វើ
ជាក្អកច្រើនដងទៀត ដើម្បីស្ទង់មើលក្រែងវានៅ ឈឺ ប៉ុន្តែមិនឃើញឈឺ
ទៀតសោះ ។ រីឯជើងទៀតក៏ដូចជានៅឈឺ ប៉ុន្តែមិនឃើញឈឺទៀត
សោះ ។ រីឯជើងទៀតក៏ដូចជាស្រាល ហើយចុះដើរត្រឹមៗបាន ។ ប្រាំថ្ងៃ

ក្រោយមកខ្ញុំក៏បានជាស្រួលបួលដូចធម្មតាឡើងវិញ ទើបសុំលោកគ្រូ
ពេទ្យចេញក្នុងថ្ងៃអាទិត្យនេះមក ។

បូសាន ស្រដីទៅកាន់ម្តាយ :

...ម៉ាក់ប្រាប់ខ្ញុំពីម្សិលថា ដល់ល្ងាចត្រជាក់ទើបម៉ាក់ចេញ ឥឡូវ
ម៉ាក់ចេញមកពេលព្រឹកអ៊ីចឹង ខ្ញុំអត់បានទៅទទួលម៉ាក់ផង ដូច្នោះសូមម៉ាក់
អភ័យទោសឱ្យខ្ញុំផង ។

...ម៉ាក់ប្រាប់កូនឯងថាចេញទៅដល់ល្ងាចអ៊ីចឹងមែន ប៉ុន្តែដល់
ឃើញព្រឹកត្រជាក់ស្រួលផង ម៉ាក់ក៏ចេញព្រឹកវិញមក ។ មិនអីទេ កូនឯង
មិនបានទៅទទួលអ៊ីចឹងក៏បានដែរ ព្រោះម៉ាក់ជាស្រួលបួលហើយ ហើយ
កម្លាំងពល់ទៀត ក៏មានច្រើនជាងមុនដែរ ។

...ម៉ាក់ចេះចេញមកថ្ងៃនេះ បើចេញពីម្សិលមិញច្បាស់ជាបាន
ប្រ ...

ការអិលមាត់ដោយសប្បាយហួសរបស់ បូសាន ធ្វើឱ្យលោកតា
រហ័សទះស្មាអ្នកកម្លោះមួយដៃផាច់ ហើយនិយាយបន្ទប់ថា :

...នែ៎ យកចានកម្ទេចពីរនេះទៅគោះចោលសិនទៅ ហុយចូល
ច្រមុះ ចូលមាត់ស្លាប់ហើយ ទៅ ! យកទៅសិនទៅ !

បូសាន កាន់ចានកម្ទេចពីរចេញទៅក្រៅដោយញឹមៗ ។ យាយ

សាខីមមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ស្វាមី :

ខ្ញុំឈឺមួយលើកនេះអស់ជាប់បីម៉ឺនតា គ្រាន់តែថ្លោះសរសៃ
បន្តិចសោះ ។ បើតាទៅរកគេមកឆ្លឹះសរសៃឱ្យ ប្រហែលជាមិនអស់
ដល់ប៉ុណ្ណឹងទេ ។

ធ្វើម៉េច បើទៅចេះតែមិនជួបយាយអុប ម្យ៉ាងទៀតហៅគាត់
មកចាប់សរសៃឱ្យ ចាប់ស្រួលមិនស្រួលក្រែងវាលើសដើមទៅទៀត
ទៅ។ អស់ប្រាក់ប៉ុណ្ណឹង ណើយមិនប៉ុន្មានទេ វាបានជាខ្លួនដែរ ។

យាយសាខីមឡើងទៅផ្លាស់សម្លៀកបំពាក់ នាងចាបយូរកំ
ព្រេងឡើងទៅជាមួយដែរ ។

ពេលបូសាន កាន់ចានកំញុមបារីចូលមកវិញ ក៏ត្រូវឪពុក
បន្ទោសសន្ធឹក ។

ឯងឆ្កួតទេអ្វី បូសាន ? អា រឿងដែលកន្លងហួសទៅហើយ
ត្រូវបិទឱ្យជិត ។ នេះមិនដូច្នោះទេ គិតចង់បង្កើតឱ្យម៉ាកឯងដឹងទេវិញ។
ផ្កាសតែម្តងកូននេះ កុំណាំ ! កុំឱ្យសោះ ប៉ាហាមផ្តាច់រឿងហ្នឹង ។ ឥឡូវ
កូនឯងទៅមើលការជំនួសប៉ាមួយថ្ងៃផងទៅ ថ្ងៃនេះប៉ាចង់នៅផ្ទះ
សម្រាកម្តង ។

មួយសន្ទុះកន្លងផុតទៅ ។ យាយសាខីម ត្រឡប់មកកាន់បន្ទប់

ទទួលភ្ញៀវវិញ ។ នាងចាបដើរតាមក្រោយ ។ មកដល់មុខលោកតារាម
យាយលើកអាវុធិរបង្ហាញស្វាមីហើយសួរដោយទឹកមុខមិនស្រួលថា :

..តា អារស្រីពីរនេះជាអារវរបស់អ្នកណា ?

លោកតាយើងភ្ញាក់ព្រើត បុកពោះភិបៗ ព្រោះយល់អាសន្នធំ
ចូលមកដល់ហើយ ។ លោកធ្វើភ្នែកស្ទឹងប្រាប់ទៅភរិយា

..ទេ ដឹងអី ក្រែងអារ កចាបអ្វី ?

ពូជូច្នោះយាយឡើងចូលក្នុងចិត្ត ចងចិញ្ចឹម ហើយបញ្ចេញ
សម្តីញ័រសួរផ្តាញស្វាមី :

..អារកចាប ? បើអារកចាប កចាបវាមិនស្គាល់អារវរបស់វា ។

អារកចាបឯណាទៅនៅព្យួររណេងរណេងក្នុងបន្ទប់តាងឯងណោះវិញ
រួចកចាបវាដែលពាក់អារធំហ្នឹងអ្វី ? មើលណោះលោកអើយ អារម្ល៉ាត អារ
សម័យថ្មីគេ ។

យាយលាត្រដាងអារទាំងនេះនៅចំពោះមុខស្វាមីបណ្តើរ :

..ហ្នឹងអារកចាប ! អាអារបិទតែដោះមិនជិតហ្នឹង ? រួចអាអារ
ឡើវខ្នងនេះទៀត ហ្នឹងអារកចាបដែរអ្វី ? តាឯងច្បាស់ជាអ្នកបិទឡើវ
អារហ្នឹងហើយ ។

យាយទម្លាក់អារទាំងពីរទៅលើកម្រាលឥដ្ឋដោយក្តៅ ហើយ

ចង្អុលទៅស្បែកជើងទាំងគូ ដែលនាងចាប់កំពុងកាន់នៅដៃទៀត :

...រួចស្បែកជើងហ្នឹងជាស្បែកជើងកចាប់ដែរអ្នក ? អាស្បែកជើងកែងប៉ុនមេដៃកម្ពស់មួយតិកហ្នឹង ។ មើលតាងងថាមកមើលស្បែកជើងកចាប់ដែរអ្នក ?

តាយកដៃអេះក្បាលពោះ ដោយតបប្រមកល់ក្នុងចិត្តពន់ប្រមាណ ។

...ទេ ដូចជាមិនស្គាល់ទេយាយ រួចយាយឯងយកពិកន្លែងណាមកហ្នឹង ?

យាយក្តាញ់ហើយក្តៅនឹងសីលាក់ពុធរបស់លោកតាណាស់:

...ព្រះអើយ ចេះសួរថាយកពីណាមករួច អស្ចារ្យណាស់ខ្ញុំចំណាស់ហ្នឹង អាយុហុកប្តាយជិតចិតសិប ស្លាប់ទៅវិញថ្ងៃនេះ ថ្ងៃស្អែកទៅហើយ មិនមែនកូនក្មេងមិនស្គាល់ដប់មិនស្គាល់ម្តែនោះទេ តាងងកុំមកសួរធ្វើបូកជានោះ ។ ឥឡូវកុំធ្វើពើ ថាមកអារមេណា ? ស្បែកជើងមេណា ? រួចរូបថតនេះទៀត (កញ្ចក់រូបថតដែលនាងចាប់កំពុងកាន់លាក់ក្រោយខ្នង ចោះបញ្ឆោះផ្តាញ់ទៅ លើភ្លៅលោកបូសា) រូបថតមេណា ? ឬមួយក៏ថារូបថត កចាប់ ដែរ ?

តាយើងលែងហ៊ានមាត់ លោកផ្តាប់កញ្ចក់រូបថតថ្មីមៗ ទៅលើ

តុស្សម្យីតែមើល ក៏ពុំហ៊ានមើលផង ។ លោកខ្វល់ក្នុងចិត្តក្រៃលែង ប្រាប់ត្រង់ខ្លាចប្រពន្ធក្រញាលកាន់តែខ្លាំងឡើង មិនប្រាប់ ប្រកែកនឹងភស្តុតាងត្រឡប់ទៅទាំងនេះមិនរួច ។

លុះយល់ស្នាមមិនព្រមទទួលសារភាព នៅចំពោះភស្តុតាងដូច្នោះយាយបញ្ចេញសម្តីកាន់តែគំរោះគំរើយជាងមុន :

...ម៉េចតាងងមិននិយាយអ៊ីចឹង ? ខ្លាចអី ? តាងងហ៊ានស៊ីត្រូវតែហ៊ានសង ហ៊ានឆ្ពោះរបងត្រូវតែហ៊ាន ...

តារាដៃឃាត់ :

...ឈប់ ឱ្យគេរកនឹកខ្លះផង ។

...មិនចាប់រកនឹកអីច្រើនពេកទេ តែមានស្រីហើយគឺវារលាយហ៊ានហោចអស់ហើយ ។ តាងងទិញអ្វីឱ្យមេសតូហ្នឹងខ្លះ បានជាអស់ប្រាក់ទាំងទូរអ៊ីចឹងអ្នក ? រួចចិញ្ចៀនខ្សែកអីទៅណា អស់ទៅ ? ឬមួយក៏យកទៅបំពោកមេហ្នឹងអស់ទៅហើយ ? ខ្ញុំចូលដល់បន្ទប់តាងងភ្លាម ស្រាប់តែឃើញស្បែកជើងស្រី ឃើញអារម្ម័ត ឃើញរូបថត វាដូចជាប្លែក ទើបរត់ទៅបើកទូមើល ។ ឥឡូវរលឹងធ្មិញ ! រលឹងធ្មិញ ហ្នឹងហើយគំនិតតាងង ។ ប្រាប់ខ្ញុំឱ្យត្រង់ តាងងបានស្រីហ្នឹងពីណាមក ? ហើយឥឡូវវាទៅណា ហើយមេហ្នឹង បានជាមិនឃើញ ? ឬមួយថាខ្ញុំមក បណ្តោះវា យកទៅ

លាក់សិន ?

លាក់បាំងអ្វីយាយ យប់មួយនោះនៅពេលចេញពីកំពង់ផែ ដោយអជ្ជករពេក ខ្ញុំបានឱ្យអា កាក់ បើកឡានលំហែយកខ្យល់អាកាស តាមផ្លូវទំនប់ទឹក ហើយបានចូលទៅស៊ីអ្វីបន្តិចបន្តួចនៅក្នុងបារមួយ ។ គឺនៅពេលនោះហើយដែលខ្ញុំបានជាប់មាត់ជាប់ក ជាមួយស្រីរត់តុម្នាក់។ ដោយបានយោបល់បន្តិចបន្តួចពីអាកាក់ ផង ខ្ញុំក៏បានយកនាងនោះមក ឱ្យនៅជួយមើលការខុសត្រូវក្នុងផ្ទះ ក្នុងពេលដែលយាយទៅសម្រាន្ត ពេទ្យនោះ ។

ស្តី ? ... យាយលាន់មាត់ អាកាក់ ហ្នឹងជាទីប្រឹក្សាធំ របស់តា ងងផង ? អស្ចារ្យណាស់ ។ រួចឥឡូវវាទៅណាហើយមេស្រីហ្នឹង ?

លោកបូសា វាយវ៉ាប់នូវព្រឹត្តិការណ៍ទាំងប៉ុន្មានដែលបានកើត មានឡើងនៅក្នុងផ្ទះប្រាប់ភរិយា ហើយនៅទីបញ្ចប់លោកបន្ថែមថា :

ដូច្នោះ មាសប្រាក់ទាំងប៉ុន្មានដែលបាត់ពីទូនោះ ខ្ញុំមិនបានឱ្យ ទៅនាងនោះទេ គ្នាគ្មានបានទទួលអ្វីបន្តិចបន្តួចទាល់តែ សោះ ។ មិនតែ ប៉ុណ្ណោះ គ្នាថែមទាំងបានទទួលនូវគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវចោរវាចងធ្វើបាប ទៀតផង ។

យាយពុំជឿក៏តបទៅវិញខ្លាំងៗ

វាគ្មានចោរណាឡើងមកប្លន់ទេ ។ បើចោរប្លន់មែនវាប្រមូល យកខ្ទេចអស់ទៅហើយ សូម្បីតែខោមួយក៏វាមិនទុកឱ្យតាងស្លៀកផង វាទុកឱ្យតាងដើរបង្ហាញគេ បង្ហាញឯងថាហ្នឹងហើយកព្យាសព្រើល ។ រលាយអស់ហើយ ចេះតែមានពាក្យដោះប្រឌិដូរឿងនេះ ប្រឌិដូរឿង នោះឡើងដើម្បីយកត្រូវមួយចប់ ។ ឥឡូវ តាងសុខចិត្តប្រាប់ខ្ញុំដោយ ត្រង់ ឬមួយក៏មិនប្រាប់ ? និយាយតែមួយម៉ាត់មក ។

លោកបូសាពិបាកចិត្តមិនតិចឡើយ ព្រោះសម្តីប្រកបដោយសុទ្ធ ចិត្តរបស់លោកបានត្រូវភរិយាមិនយកជាការ ។ លោកខំនិយាយពន្យល់ ភរិយាទៀត :

ខ្ញុំនិយាយនេះគឺត្រង់អស់ប៉ុណ្ណឹងហើយ យាយឱ្យខ្ញុំស្យាច យ៉ាង ណាក៏ហ៊ានដែរ ។ វាគ្មានប្រយោជន៍អ្វីនឹងភូតភរផងទេ ក្នុងរឿងបាត់ មាសបាត់ប្រាក់នេះ បើខ្ញុំនិយាយរឿងពិត ខ្ញុំប្រាប់យាយអស់ទៅហើយ នោះយាយនៅតែមិនជឿទៀត ។ សូមយាយសួរក្មេងក្មាងក្នុងផ្ទះទៀត ចុះបើមិនដូចពាក្យខ្ញុំទេ ហ៊ានអីក៏ហ៊ានដែរ ។

យាយជញ្ជឹងគិតបន្តិច រួចស្រដីទៅកាន់នាងចាប :

ទៅហៅអាមាន និងអាកាក់ មកឱ្យអញ ។ (បែរទៅព្រមានតា តែមិនដូចសម្តីតាងទេ ប្រុងខ្លួនទៅ ។

នាងចាប ចូលទៅខាងក្រោយយ៉ាងរូសរាន់ ។ យាយ សាខីម
យកជើងលូសអាវទៅកៀនជញ្ជាំងហើយបន្ទាបខ្លួន អង្គុយលើកៅអី
ធ្វើមុខក្រមុំៗ ។ បន្តិចក្រោយមក នាងចាបនាំ ពូមាន និងនាយកាក់មក
ដល់ ។ យាយហៅអ្នកទាំងពីរឱ្យចូលជិត ហើយសួរកាក់មុនថា :

..មើលកាក់និយាយប្រាប់អញឱ្យត្រង់ មានចោរឡើងមកប្លន់
យកមាសប្រាក់ក្នុងទូរអ៊ុចីងមែនឬ ?

កាក់ រៀបរាប់ដំណើររឿងតាមខ្លួនបានដឹង បានឃើញហូរហែ
តាំងពីដើមដល់ចប់ បន្ទាប់មកគេបន្ថែមថា :

..ឥឡូវ ខ្ញុំបានយកលូសមករុំព័ទ្ធបំពង់ស៊ីម៉ង់ត៍បង្ហូរទឹក
ហ្នឹងល្អស្រួលបូលហើយលោកអ៊ី ឡើងតាមហ្នឹងទៀតមិនកើតទេ ។

យាយសាខីម នៅស្ងៀមក្នុងការពិចារណា ។ ពូមានមានទឹក
មុខរសាប់រសល់ ហាក់ចង់និយាយអ្វីដែរ ។ យល់ដូច្នោះ យាយ ស្រដីសួរ
គាត់ថា :

..ម៉េចមាន រឿងហ្នឹងអ៊ុចីងមែនឬ ?

ពូមាន ជម្រាបចៅហ្វាយស្រីថា :

..រឿងប្លន់នេះ ខ្ញុំបានអាចជម្រាបនូវដំណើរជូនលោកអ៊ី បាន
ប៉ុន្តែសូមលោកអ៊ីអភ័យទោសឱ្យខ្ញុំបានផង បើមានការផ្ដាំផ្ដាង ។

..មិនអីទេ គ្មានទោសព្រៃអ្វីទាំងអស់ មានឯងដឹងយ៉ាងម៉េច
ឃើញយ៉ាងម៉េច និយាយយ៉ាងហ្នឹងមក ។

..បាទ បើតាមការពិតទៅវិញ គ្មានចោរឯណាឡើងមក ប្លន់យក
មាសប្រាក់ទាំងនោះឡើយ ហើយគ្មានចោរឯណាចងនាងហាន ដែរ
អ្នកដែលចងនាងគឺខ្ញុំបាទតែម្តងលោកអ៊ី ។

ទាំងអស់គ្នាទៅជាស្រឡាញ់កាំងរកយល់ពុំកើត ។ យាយ សាខីម
សួរជីកបូសជីកគល់ទៅទៀត :

..រូបវាយ៉ាងម៉េចបានជាមានឯងចងនាងហ្នឹង ? ដើមហេតុ
ឡើយវាយ៉ាងម៉េចខ្លះ ? និយាយឱ្យអស់មកមើល ។

..បាទលោកអ៊ី ខ្ញុំបាទគ្មានបំណងនឹងធ្វើដូច្នោះទេ ការណ៍នេះគឺ
ចេញពីគំនិតរបស់នាងផ្ទាល់តែម្តង ។ នៅយប់ដែលអ៊ីប្រុស អញ្ជើញទៅ
កំពង់ផែ ដោយហេតុមានរឿងទូកក្រសួលលិច នាងហានបានចុះពីលើទ្រៅ
មកហៅខ្ញុំបាទឱ្យឡើងទៅកោសខ្យល់ឱ្យ ។ ពេលនោះខ្ញុំបាទប្រកែកពុំ
ព្រមឡើងទៅទេ ព្រោះខ្លាចខុសបណ្តាំអ៊ីប្រុសម្យ៉ាង ។ ម្យ៉ាងទៀតខ្ញុំបាទ
ជាប្រុស ទៅកោសខ្យល់ឱ្យនាងអ៊ុចីង ដូចជាមិនសមរម្យផង ប៉ុន្តែ នាង
ចេះតែអង្វរហើយអង្វរទៀត ។ នាងថា បើមិនជួយនាងក្នុងពេលមាន
អាសន្ននេះទេ នាងច្បាស់ជាមិនរស់ទេ ព្រោះខ្យល់ធ្វើទុកក្នុងខ្លួនខ្លាំង

ណាស់ ។ ខ្ញុំ បានភ័យខ្លាចក្រែងនាងមានគ្រោះថ្នាក់ ក៏ដាច់ចិត្តឡើង
 ទៅកោសឱ្យ ។ ទើបតែនឹងកោសបានមួយត្រកពីរ នាងប្រាប់ឱ្យឈប់
 ហើយបង្គាប់ឱ្យរឹតពោះម្តងវិញ ។ នាងក្អកក្អាយខ្យល់នៅពោះច្រើន ឈឺ
 ពោះណាស់ ។ ខ្ញុំបានប្រកែកយ៉ាងណាក៏មិនឈ្នះ ទាល់តែធ្វើតាម
 នាងទៀត ។ នៅពេលរឹតពោះនេះហើយ ទើបខ្ញុំបានយល់ច្បាស់ថា
 នាងលេងល្បែងស្នេហាសោះ ព្រោះនាងបង្គាប់ខ្ញុំរឹតប្លែកៗណាស់ ប្លែក
 រហូតខ្ញុំធ្វើតាមមិនកើត ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ មួយរំពេចនោះរបស់មើល
 មិនទាន់ នាងស្រវាឱបខ្ញុំបានជាប់ហើយទាញខ្ញុំបានឱ្យឡើងលើនាងតែ
 ម្តង ។ ពេលនោះខ្ញុំបានបម្រះដៃរ តែមិនរហូត ព្រោះមិនហ៊ានបម្រះ
 ខ្លាំងខ្លាចត្រូវនាង ។ (បែរទៅលោកបូសា) សូមលោកអ័រភ័យទោសឱ្យ
 ខ្ញុំបានផង ខ្ញុំបានបានជាប៉ះពាល់នាងទៅហើយ ប៉ះពាល់ដោយគ្មាន
 បំណងគិតមុនទេលោកអ័រ ។

លោកតាយល់ចិត្ត លោកពោលតបវិញថា :

អើអាមាន អ៊ីចឹងបានជាយប់ហ្នឹងអញដូចជាប្លែក យិះមិនគួរ
 លេចចេញ គិតអីចេះតែខុសតែម្តង ។ ឥឡូវអញស្មានឱ្យអស់ទៀតទៅ
 ទៀតចុះ តែអាមានបានខ្លួនកហានហើយ អាណាៗ ទៀតនៅក្នុងផ្ទះហ្នឹង
 ទាំងប៉ុន្មានសុទ្ធតែបានគ្រប់ៗគ្នាទាំងអស់ ។

ឮដូច្នោះយាយសាខឹមពន្លះតាផ្ទះៗ :

កុំចេះតែស្មានផ្តាស កញ្ចាស់ព្រើលឱ្យវាល្មម ។ (ភ្លើងពូមាន)
 ឥឡូវនិយាយឱ្យចប់ទៅមើល វាយ៉ាងម៉េចទៅទៀតរឿងស្រីគ្រប់លក្ខណ៍
 ហ្នឹង ។

ពូមានចាប់បន្តទៅទៀត :

បាន បន្ទាប់ពីហ្នឹងមក នាងក្រោកពីគ្រែទៅចាក់ទូបើកចំហ
 រួចបង្គាប់ខ្ញុំបានឱ្យយកខ្សែមកចងនាង ឱ្យយកកន្សែងមកជួលមកញាត់
 មាត់ធ្វើឱ្យដូចជាចោរមែនទែនឡើងមកប្លន់អ៊ីចឹង ។ ខ្ញុំប្រកែកពុំព្រម
 ធ្វើតាម នាងមិនព្រមសោះហើយកំហែងខ្ញុំបានថា បើមិនធ្វើតាមនាង
 ទេ នៅពេលអ៊ីប្រុសត្រឡប់មកពីកំពុងជើងវិញ នាងនឹងជម្រាបអ៊ីប្រុស
 ថាខ្ញុំបានឡើងទៅចាប់នាង ហើយនាងនឹងទុកភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ជូន
 អ៊ីប្រុសមើលទៀត ។ ឮដូច្នោះខ្ញុំបានភ័យព្រោះបានជាជ្រុលខ្លួនហួសទៅ
 ហើយ ក៏សុខចិត្តធ្វើ តាមបង្គាប់នាងទៅ ។ ឯរឿងមាសប្រាក់ដែលបាត់
 នោះខ្ញុំបានអត់ដឹងទេលោកអ័រ ។

លោកបូសា សួរបញ្ជាក់ពូមានថា :

បើរឿងហ្នឹងដូចអ្នកនិយាយអ៊ីចឹងមែន ម្តេចក៏អញត្រឡប់មក
 ពីកំពុងជើងវិញ ឃើញទ្វារបន្ទប់នៅបិទជិតជាប់សោដដែលអ៊ីចឹង ?

នរណាជាអ្នកបិទទ្វារបន្ទប់វិញ បើកហាននៅជាប់ចំណងឯណោះ ? ឬ មួយក៏ផ្អែងចុះតាមបំពង់ទឹក ?

... បាទ ចុះតាមបង្អួចមិនកើតទេលោកអ៊ី ធ្លាក់ស្លាប់ក្នុងរឿងនេះ នាងបានប្រគល់សោទ្វារមកឱ្យខ្ញុំបាទមួយ ហើយប្រាប់ថា ដល់ចេញទៅ វិញ ឱ្យទាញទ្វារបន្ទប់បិទ ហើយចាក់សោឱ្យជាប់ដូចដើមវិញផង ។ ដូច្នោះ ហើយបានជាលោកអ៊ីត្រឡប់មកវិញ ឃើញទ្វារនៅបិទជិតដដែល ។

លោកតាបន្ទោសពូមានម្តង :

... រឿងនេះពិតជាអស្ចារ្យហើយអាមានអ្នក ! ភ្លើហើយ ល្ងង់ទៀត ទុកមិនបានទេភ្លើរបៀបផ្អែងនេះ ។ នៅពេលដែលវាមក រកផ្អែងឱ្យឡើង ទៅកោសខ្យល់ឱ្យ ម្តេចក៏ផ្អែងមិនពិនិត្យមើលមុខវា ? ផ្អែងមិនស្គាល់មុខ មនុស្សឈឺមែន មុខមនុស្សមិនឈឺទេផ្អែ ?

... ពិតស្គាល់ណាស់លោកអ៊ីរឿងហ្នឹង ខ្ញុំបាទខុសហើយ ។ ម្យ៉ាងទៀតសូមលោកអ៊ីជ្រាបថា ការដែលគិតអញ្ជើញលោកគ្រូពេទ្យមក ព្យាបាលជម្ងឺនាងហាននោះ លោកអ៊ីចាញ់កលនាង ។ ព្រោះតាមពិតនាង គ្មានឈឺអ្វីទេ គឺឈឺពុតតែម្តង ។ នៅនឹងមុ លោកអ៊ី នាងធ្វើជាឈឺ ដល់ លោកអ៊ីទៅធ្វើការផុតទៅ នាងហាន តែងខ្លួនស្អាតបាតចេញតាមក្រោយ លោកអ៊ីដែរ ។ លុះជិតដល់ម៉ោងលោកអ៊ីត្រឡប់មកវិញ ទើបឃើញ

នាងមកដល់ផ្ទះដែរ ។ ជម្រាបលោកអ៊ីតាមត្រង់ទៅចុះ តាំងពីចូល មកនៅ នាងហាន មិនសូវដែលដាំស្នូខ្លួនឯងទេ ។ បាយទឹករាល់ថ្ងៃ គឺនាង ចាបទេជាអ្នកធ្វើ ។ មានថ្ងៃមួយ នាងចាបទៅកំដរអំស្រឹងពេទ្យ នៅផ្ទះ គ្មាននរណាធ្វើបាយ នាងហានបានមកពីខ្ញុំឱ្យធ្វើជំនួសនាង ។ ដោយ ខ្ញុំបាទធ្វើទៅខូចបាយ ខូចត្រីស្មោរ ទទួលទានមិនកើត នាងហានត្រឡប់ពី ដើរមកវិញ ស្តីឱ្យខ្ញុំសន្ធឹក ហើយប្រើឱ្យខ្ញុំយកបាយ និង ម្ហូបទៅចាក់ចោល ទាំងអស់ រួចហាមខ្ញុំកុំឱ្យមាត់ប្រយ័ត្នមានទោស ខ្ញុំបាទក៏នៅស្ងៀមទៅ។ ចំណែកនាងរត់ឡើងទៅដេកធ្វើពុតជាឈឺ ព្រោះគ្មានបាយគ្មានម្ហូបជូន លោកអ៊ីពិសា នៅពេលលោកអ៊ីត្រឡប់មកពីធ្វើការវិញនេះ គឺជាដើម ហេតុដែលនាងធ្វើពុតជាឈឺហើយលោកអ៊ី ។

លោកបូសាលាន់មាត់ :

... អើ អញខំតែជឿថាវាឈឺមែន អស់លុយពេទ្យសន្ធឹកទៅទៀត។ អស្ចារ្យ ! នេះបានចំជាស្រីមានពុត ។ (បន្ទោសពូមាន) បើផ្អែងដឹងថាវា ធ្វើពុតអ៊ីចឹងដែរ ម្តេចក៏ផ្អែងមិនប្រាប់អញ ? ពេលស្អាតឱ្យប្រាប់អញតែ មួយម៉ាត់ពីរមកបានទៅហើយ ។

... ខ្ញុំបាទខ្លាចលោកអ៊ីមិនជឿដូចលើកមុនទៀត ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្លាចក្រែងនាងហានដឹងទៅ ញុះញង់លោកអ៊ីយ៉ាងម៉េចៗ ទៀតទៅស្លាប់

ខ្ញុំហើយ ។ ដូច្នោះ សូមលោកអ័រអ័យឱ្យខ្ញុំបានផង ខ្ញុំបានចេះតែខ្លាចៗ។

លោកតាលែងហ៊ានថាអ្វីឱ្យមានតទៅទៀត លោកនិយាយ តែម្នាក់លោក :

ខុសតែម្តងអញ សង្ឃឹមមនុស្សក្នុងផ្ទះ ដូចសង្ឃឹមភ្នែកខ្វាក់ ទាំងសងខាងវាដឹងអ្វី ? វាមិនប្រាប់ទាល់តែសោះ ។ (មើលមុខនាង ចាប) កចាប ហ្នឹងក៏វាដឹងថា កហាន មិនស្រួលអ្វីចឹងដែរ មុននឹងទៅកំដរ យាយវាឯពេទ្យ តែវាត្រូវជើងគ្នា នាំគ្នាបិទមាត់សម្ងាត់ ។ (បញ្ហានាង ចាប) ឥឡូវឡើងទៅលើឡៅ បើកហិប បើកវ៉ាលីសកហាន មើលក្រែង វាយកលុយយកមាសទៅទុកក្នុងហ្នឹង ។

នាងចាបដើរចេញទៅ ។

បានឱកាសល្អ យាយសាខីមដែលកំពុងពុះពោរទៅដោយ កំហឹងស្រាប់ផងនោះ ក៏ចាប់ឱ្យមេរៀនលោកតាគ្មានញញើតមាត់

ហ្នឹងជាកំហុសអ្នកណា ? ធ្វើឱ្យទាល់តែមនុស្សក្នុងផ្ទះទាំង ប៉ុន្មានលែងហ៊ាននិយាយប្រាប់អ្វីទាំងអស់ ។ អាងតែខ្លួនធ្វើធំ គិតតែពី កំហែងគេ សម្តុតគេ ស្រេចនឹងក្បាលចិត្ត ចង់អ្នកណានិយាយអ្វីពិតប្រាប់ ក៏មិនជឿគេដែរ ។ ជឿណាភើត បើបងហ្នឹងមេសត្វហ្នឹងស៊ប់ទៅហើយ ហ៊ានថាវាអាក្រក់ក្រែងវាមិនឱ្យលិទ្ធិ ។ លុះដល់ដឹងការពិត តាំង

បន្ទោសគេហ៍ឯងថាដឹងដែរ ម្តេចមិនប្រាប់ផង ។ ចេះបន្ទោសគេអ្វីចឹង រួច។ ឥឡូវវាមិនគ្រាន់តែការតាងឯប៉ុណ្ណោះទេ វាថែមទាំងជិតតាងឯ ទៅយកប្រុសគ្មានរើសមុនទៀត ។ អ្វីចឹងបានសមមុខកញ្ចាស់សម្ល ហ្នឹង។ អ្វីខំលាបសក់ឱ្យខ្មៅកុំឱ្យគេឃើញសម្ល ខំដាក់ធ្មេញថ្មី ហើយ សុទ្ធតែត្អូញថាអត់ធ្មេញទំពាបាយមិនកើតទេ ឈឺអញ្ចាញណាស់ ទៅ ណាមកណាលែងកាន់ឈើច្រត់អស់ ហើយខ្លាចគេថាចាស់ ។ សូម្បី តែទៅសួរខ្ញុំឯពេទ្យហ្នឹងក៏ខំតែងខ្លួនឱ្យខ្លាំងដែរ មុខឱ្យរមើមលោកអើយ។

ដឹងខ្លួនខុស លោកបូសា បាត់មាត់ដូចគេចុក ។ យាយបានដៃ ក៏បន្តទេសនាគ្មានឈប់ ។

កញ្ចាស់រៀបចូលរណ្តៅថ្ងៃនេះស្តែកទៅហើយ មិនគិតទេ គិតតែពីរកក្រមុំអាយុ ១៦, ១៧ ។ សប្បាយណាស់ ជំពើបមាត់ធ្មេញ ណាស់ ចុះចាស់អ្វីក៏វាផ្តាសខុសគេអីចេះ ។ ខ្លួនវានៅក្មេង វាមិនមែន មកស្រឡាញ់តាងឯដោយស្មោះនោះទេ គឺវាសម្លឹងឃើញប្រាក់ឯណោះ ទេ ម្តេចក៏មិនគិតអ្វីចឹងផង ? ឥឡូវដឹងខ្លួនហើយឬនៅ ? ហ្នឹងជាមេ រៀនមួយ ហើយត្រូវតាងឯចោះត្រចៀកចាំទុកទៅ ។ ស្រីផ្តេសផ្តាសគឺវា ចង់ង្រៃអ្វីចឹង គ្រាន់តែមកនៅលើផ្ទះប៉ុណ្ណឹង រលាយគ្រប់បែបគ្រប់យ៉ាង។ (ងាកទៅប្រមាណនាយកាក់) អាងឯក៏អ្វីចឹងដែរ ថ្ងៃមុខថ្ងៃក្រោយកុំនាំ

ផ្ដេសផ្ដាសអ៊ីចឹងទៀត ប្រយ័ត្នណា ! មកតែពីអាងហ្នឹងហើយបានជា
អ៊ីចឹង។

កាក់ សើចញឹមៗ ហើយឱនមុខចុះដោយរៀនខ្មាស ។ ទោះបី
ត្រូវយាយសាខីមស្ដីបន្ទោសយ៉ាងណា ក៏លោកសម្បត្តិ ឬសាមីនអ៊ុះ ។
លោកអង្គុយពិសាបរិអង្រន់ជើងធ្វើព្រងើយ ។

លុះដល់ឃើញអាការៈចុះញឹមរបស់ស្វាមីហើយ យាយសាខីមក
រសាយកំហឹងបន្តិចម្ដងៗទៅតាមនោះដែរ ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ យាយ
ត្រឡប់ជាអាណិតអាសូរថ្វីខ្មោចចិត្ត ហើយនឹកស្ដាយក្រោយ មិនគួរ
ហ៊ានបញ្ចេញនូវពាក្យទ្រគោះបោះបោកទៅលើប្ដីដូច្នោះសោះ ។

ឥឡូវ តាកិតយ៉ាងម៉េចរឿងហ្នឹង ទាន់វាទាំងពីរនាក់ហ្នឹងនៅ
ក្នុងកណ្ដាប់ដៃប៊ូលីសស្រាប់ ។

លោកតារៀតពីរចេញពីមាត់ ហើយប្រាប់ភរិយាដោយសម្ដី
ស្ងួតថា :

កុំឱ្យវាមានកម្មពៀរតទៅទៀតយាយអើយ គិតឱ្យអាកាក់ទៅ
ប្រាប់ប៊ូលីសឱ្យដោះលែងទៅចុះ ។ ម្យ៉ាងទៀតខ្ញុំក៏ជិតទៅបូសផង កុំឱ្យវា
ជាប់ជំពាក់នឹងអាការសៅហ្មងអ៊ីចឹង ។ រីឯមាសប្រាក់ទាំងប៉ុន្មានដែល
កហានបានយកទៅនោះ ចាំមើលបន្តិចទៀតមើលក្រែងកចាប់ឡើងទៅ

លើឃើញនៅមានសល់ខ្លះ បើគ្មានសល់ទេ ណើយ ! ទុកដូចជាបងអក់ពូ
ចោលទៅចុះ ។ យើងខំរកស៊ីទៀតទៅ គង់នឹងបានមកវិញទេ ។ បើយើង
យកវាទៅដាក់ខ្លោះ ដាក់ឃ្នាងយ៉ាងណា ក៏វាមិនដឹងជាបានអ្វីយកមក
ឱ្យយើងវិញដែរ ។

ជាធម្មតា កាលបើអស់កំហឹងហើយ លោកតានៅមានចិត្ត
អាណិត និងស្រណោះម៉ាលីហាន គួរសមដែរ ។ យាយសាខីមមានចិត្ត
រំភើបចំពោះវាចាប្រកបដោយធម៌របស់ស្វាមីណាស់ :

តាកិតអ៊ីចឹងស្រួលហើយ ។ ខ្ញុំក៏គ្មានបំណងចង់ឱ្យវាទាំងពីរ
នាក់ហ្នឹងទទួលទុក្ខទោសអ្វីដែរ ព្រោះវាជាកំហុសរបស់យើងទេ ។ (លើក
ដៃសំពះស្វាមី) ឥឡូវខ្ញុំសូមស្មារលាទោសណាវាតា ការដែលខ្ញុំមានពាក្យ
សម្ដីធ្លាក់លើសលស់ទៅលើវាទាំងអម្បាលមាន សូមកុំឱ្យខ្ញុំមានបាប
មានពៀរវេរអ្វី ធ្វើម៉េចខ្ញុំបានជាខឹងជ្រុលទៅហើយ ។

តាតបទៅវិញដោយសម្ដីស្រទន់

មិនអីទេយាយ ! ខ្ញុំមិនឱ្យយាយមានពៀរវេរអ្វីទេ ។ រឿងនេះ
កើតឡើងក៏ដោយសារតែកំហុសរបស់ខ្ញុំដែរ ។ ខ្ញុំសូមទទួលកំហុសនេះ
ទាំងអស់ ។ ឥឡូវខ្ញុំគិតអ៊ីចេះ ដល់ថ្ងៃ១៥រោចដាច់ខែហ្នឹង ត្រូវនិមន្តព្រះ
សង្ឃមកសូត្រមន្តលើករាសីឱ្យម្ដង ដើម្បីឱ្យវាអស់ចង្រៃចង្រក ។

លំដាប់នោះ នាងចាបត្រឡប់មកវិញ ហើយជម្រាបលោក
បូសាថា :

ខ្ញុំរើរកមើលសព្វគ្រប់ហើយលោកតា ទាំងក្នុងហិបទាំងក្នុង
វ៉ាលីសអត់មានឃើញអ្វីទេ ឃើញតែសំពត់អាវនិងប្រដាប់ប្រដាប្រើ
ប្រាស់បន្តិចបន្តួច ។

លោកតាមានប្រសាសន៍ដោយអស់សង្ឃឹម :
វាយកទៅចាញ់បៀអស់ហើយ ។ (មើលមុខភរិយា) អាមានក៏
បាននិយាយប្រាប់ខ្ញុំដែរ អំពីរឿងកហានលេងបៀហ្នឹង តែមិនជឿវា ។

លោក សម្បត្តិ បូសា លើកដៃមើលនាឡិកា រួចមានប្រសាសន៍
ទៅកាន់នាយកាក់ :

ឯងឡើងទៅរៀបចំរបស់របរទាំងប៉ុន្មានរបស់ម៉ាលីហាន ដាក់
ក្នុងវ៉ាលីសឱ្យស្រួលបូលផងទៅ កុំឱ្យភ្លេចប្រាក់បង់របស់គ្នាឱ្យសោះណា
រួចដាក់ឡានយកទៅប្រគល់ឱ្យវាឯប៉ុស្តិ៍ប៉ូលីសឯណោះផង ។ ឥឡូវ
យកក្រដាសមួយសន្លឹកមកឱ្យអញសិន អញនឹងធ្វើសេចក្តីពីរបីម៉ាត់
ជម្រាបទៅខាងប៉ូលីសដើម្បីសុំឱ្យគេដោះលែងវាទាំងពីរនាក់ហ្នឹងទៅ
ចុះ ។ ម្យ៉ាងទៀត ណោះ (ហូតក្រដាស៥០០៛ មួយសន្លឹកចេញពីហោ
ប៉ៅអាវ ហុចឱ្យទៅនាយកាក់) យកទៅឱ្យម៉ាលីហានផង គ្រាន់នឹងធ្វើ

សាហ៊ុយដឹកនាំផ្សេងៗ ។ (និយាយទៅកាន់នាងចាប និងពូមាន)
ឯងទាំងពីរនាក់កុំនៅស្ងៀម ទៅជួយមើលរៀបចំអាវកាក់ ផងទើបបាន
ឆាប់ ទៅ ! ។

ម្នាក់ៗ ប្រតិបត្តិតាមបញ្ជាលោកតាយ៉ាងរួសរាន់ ។
.....

ក្រោយមក បន្ទាប់ពីបូសា បានប្រឡងជាប់មធ្យមសិក្សាប្រាំ
ភាគទី១ លោកសម្បត្តិបូសាបានផ្ទេរកិច្ចការរបស់លោកប្រគល់មក ឱ្យកូន
ដើម្បីឱ្យយុវជនកាន់កាប់ដោយពេញដៃ នូវដំណែងជាដំណែលលោក
តទៅ ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះលោកបូសា និងភរិយាក៏បានរៀបចំបុត្រជាទី
ស្នេហាឱ្យមានគូស្រករទៅតាមប្រពៃណីយ៉ាងឧទ្យារិកទៀតផង ។

ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលបានរួចខ្លួនពីទីឃុំឃាំងមក ពេទ្យក្រឹម បាន
រៀសខ្លួនចេញពីភូមិដោយអាចកំចាំង ពុំដឹងជាទៅទីណា ។ ឯម៉ាលីហាន
ក៏បានចូលទៅប្រកបកិច្ចវិជ្ជាជីវៈជាបរិចារិកានៅក្នុងរង្គសាលដែលជា
កន្លែងចាស់របស់នាងដោយសុខសាន្តដូចដើមវិញ ។

ចំណែកលោក សម្បត្តិ បូសា វិញក៏បានប្រតិបត្តិទៅតាមពាក្យ
សត្យពាក្យសង្សារបស់លោកពីថ្ងៃមុន ដែលបានសន្យាថានឹងចេញទៅ
បំពេញបញ្ញត្តិនៅក្រោមទង់ជ័យនៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាអម្ចាស់ ដើម្បី

ទ្រទ្រង់សាសនាព្រះអង្គឱ្យបានថ្កុំថ្កើងរុងរឿងតទៅអនាគត ។ រៀងរាល់ថ្ងៃ នៅក្នុងភូមិដ៏សុខសាន្តនាជើងភ្នំសន្តុក ព្រះភិក្ខុអង្គនេះតែងចេញនិមន្តបិណ្ឌបាត ដើម្បីប្រោសសត្វទៅតាមពុទ្ធបញ្ញាតិ ដោយសង្រួមតិរិយាបថស្រគត់ស្រគុំ គួរជាទី ពេញចិត្តនៃពុទ្ធបរិស័ទណាស់ ។ វេលារសៀល ដោយមានផ្កាមួយខ្សែជាប់នឹងព្រះហស្តផងលោកតែងនិមន្តមកចម្រើនភាវនា នៅក្រោមរុក្ខជាតិធំៗ ដ៏មានម្លប់ត្រឈឹងត្រឈៃ និងសម្បូរណ៍ទៅ ដោយបក្សាបក្សាយំឆ្លើយឆ្លងគ្នាយ៉ាងស្រងេះស្រងោច។

ចប់

សមាសភាពគណៈកម្មការចោះក្រុមជំនុំជម្រះ

ឡឺក រ៉ារី	ប្រធាន
ឡាំង ប៉េងសៀក	សមាជិក
ត្រួច ប៊ុនលី	.ដ.
តាំង វស្សា	.ដ.
ស៊ូ ចំរើន	.ដ.
ឈិត វណ៌្ណវ័យ	.ដ.
គង់ សម្ភារៈ	.ដ.
យូ បូ	.ដ.
ម៉ៅ គឹមសៀង	.ដ.

សមាគមអ្នកនិពន្ធខ្មែរ
១៦១ ១៦៣ វិថីកើតគីហ៊ាង
ទូរស័ព្ទ : ២.៥៥០៣
ភ្នំពេញ